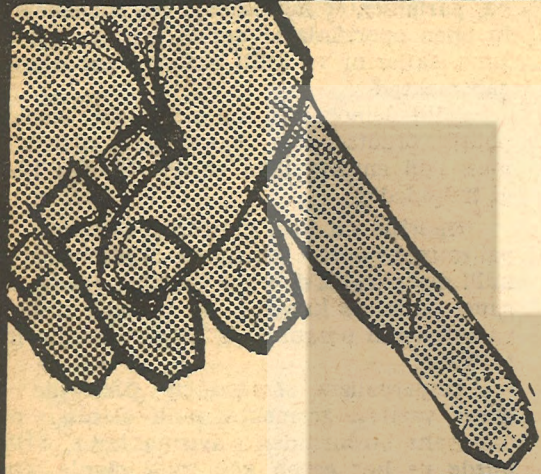

TÜRK SÖZÜ

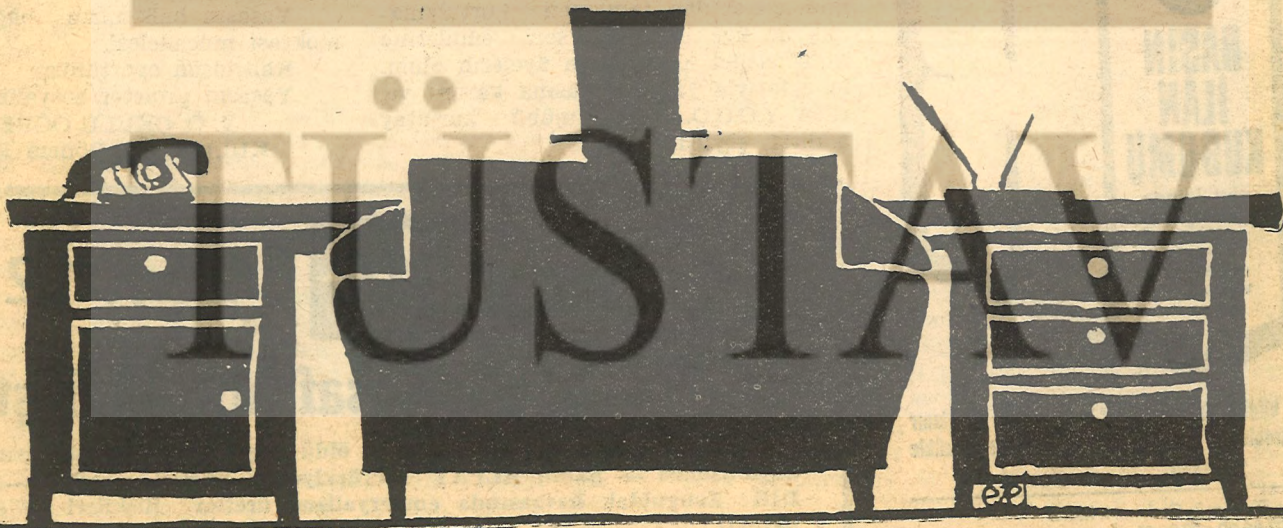
7 EKİM 1969
FİYATI : 125 Krş.
YIL : 2 - SAYI :

99

BAĞIMSIZ ADAYIMIZ
HÜSEYİN KAYA, DOĞUPERİNCEK
SÖKE'DE TUTUKLANDILAR!

politikacılara SORUNUZ

FKF Kurultayından önce kongreler devrimcilerin!

9 Ekimde Ankara'da yapılacak olan FKF olağanüstü kurultayına hazırlanan İstanbul'daki fikir kulüplerinden bazıları kongrelerini yapmaktadır. Bugüne kadar yapılan Tıp Fakültesi Fikir Kulübü, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu Öğrencileri Fikir Kulübü ve Hukuk Fakültesi fikir kulübü kongrelerinde devrimci ezici bir başarı sağlamışlardır. 2 ekim günü yapılan Tıp Fakültesi Fikir Kulübü kongresinde devrimci üyelerin ve İTÜ Öğrenci Birliği Başkanı Tarık Almaçın konuşmasından sonra seçilmeye geçilmiş ve yönetim kurulu tamamen devrimcilerden kurulmuş, başkanlığa İbrahim Şahin seçilmiştir. Kurultay delegeliklerine ise, Ömer Güven, Selâhattin İsmail, Mustafa Özgür, İsmail Bayar, İbrahim Şahin, Melih Uzel, Kenan Ertuğrul, İlkay Alptekin, Barış Devren seçilmişlerdir. Hukuk Fakültesi Fikir Kulübü kongresi de devrimcilerin başarısıyla sonuçlanmış yönetim kurulu ve kurultay delegeleri devrimcilerden meydana gelmiştir.

İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu Öğrencileri Fikir Kulübü üçüncü Kurultayı 2 ekimde başladı ve başından sonuna kadar devrimci bir hava içinde geçti.

Kurultay; halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde şehit düşen devrimci kardeşlerimizin anısına saygı duruşunda bulunduğundan sonra; Yüksek Öğretmen Okulundaki devrimci hareketin son durumunu gözden geçirdi. Okula yeni gelen ve İmam-hati-

be neden gitmedin?», «Türkiye'nin kalkınması hakkında neler düşünüyorsunuz?», «Namaz kılar mısınız?», «Besmelesiz kesilen bir horozu yer misiniz?» gibi sorulara, sınav komisyonunun istediği doğrultuda cevap vermedikleri için geldikleri ilköğretmen okullarına geri gönderilen öğrencilerin durumunu ele aldı. Bu olayı, karşı devrimci güçlerin, bağımsızlık ve demokrasi düşmanlığına dayanan gerici politikanın bir parçası olarak değerlendirdi ve bu olayı kamuoyuna maletmek üzere üyelerine görevler verdi.

Geçmiş dönem çalışmalarının eksikleri, yanlışları eleştirilerek yeni dönem çalışmalarının aşağıdaki ilkeler ışığında yürütülmesi kararlaştırıldı:

— Daha örgütlü, daha disiplinli, daha aktif mücadele.

— Daha çok ideolojik eğitim.

— Kitle hareketleriyle daha sıkı, daha sağlam bağlar.

Seçimler, kurullarda geniş ölçüde proleter devrimcilerinin ve bir kaç tane de müte-reddit arkadaşın görevlendirilmesiyle sonuçlandı.

Yönetim kurulu: Safa Yüksel Tarhan, Necmi Özkapı, Hüseyin Karanlık, Cafer Şen, Hüseyin Akpınar, Muzaffer Oruçoğlu (Yedek), Bahattin Akdeniz (Yedek).

Denetim kurulu: Ali Rıza Atamtürk, Celâl Özkol (Yedek).

Onur kurulu: Akın Özdemir, Yusuf Kaya-başı, İsmail Gençoğlu (Yedek).

Tamamı proleter devrimciler olan delegeler ise şunlardır: İbrahim Kay-pakkaya, Halit Koçer, Aydoğan Şahin, Necmi Özkapı, Hüseyin Karanlık, Ali Uzun, Cafer Şen.

Kurultay'a 3 ekimde FKF İstanbul sekreterliğinde devam edildi. Aydoğan Şahin, Safa Yüksel Tarhan, Hüseyin Karanlık tarafından, kurultay adına yayınlanmak üzere başkanlık divanına sunulan bildiri üzerinde tartışmalar yapıldı. Henüz devrimci teoriyi tam anlamıyla kavrayamamış ve oportünizmin etkisinden tamamen kurtulamamış üç üye bildirinin son cümlesine itiraz ettiler. Geri kalan üyelerin olumlu oylarıyla yayınlanmasına karar verilen Y.Ö.O.Ö. Fikir Kulübü kurultay bildirisi şöyledir:

Ülkemiz, bugün emperyalizm —işbirlikçi burjuvazi— feodal artıklar gerici ittifakının hegemonyasında yarı bağımlı, yarı feodal bir ülkedir. Bu şartlar altında sosyalizmin bilimi emperyalizme ve millî topluluğumuz dı-sındaki işbirlikçi sınıflara karşı, bütün millî sınıfların mücadelesini yani millî demokratik devrimi emretmektedir.

Fakat egemen gerici ittifak halkımızın millî bilincini köreltmek, devrimci millî cephenin kurulmasına engel olmak, millî kurtuluş hareketimizi ezmek, doğru çizgiden sap-tırabilmek için elinden geleni yapmaktadır. Harekete ajanlar sızdırmaktadır. Halkımızın bütün sınıflarını ideolojik hâkimiyetleri altında tutmaya gayret etmektedir. Millî kurtuluş hareketimizi kendi çizdiği sınırlar içinde tutmaya, yarı bağımlı, yarı-feodal ülkeler-de emperyalizmin tahakküm aracı olan gerici parlamentarizmi «demokrasi» diye yutturma-ya; parlamenter mücadeleyi tek mücadele yolu bilen oportünizme destek olarak; işçi sınıfının saflarını ve millî safları parçalamaya çalışmaktadır.

Millî demokratik hareketimizin, ideolojik, politik, örgütsel her bakımdan silâhsızlan-ması için emperyalizm ve oportünizm işbirli-ği halindedir.

Oportünizm, işçi sınıfının, bilimsel sosyalizmin ilkeleri temelinde örgütlenmiş ve millî demokratik devrime öncülük edecek devrimci partisine karşıdır. Bu nedenle proleter-saflarının bozguncusu, emperyalizmin müt-tefikidir.

Emperyalizm, sömürdüğü ülkelerde bir ayrıç vazifesi görmekte, millî olanla, millî olmayana birbirinden ayırmaktadır. Ülkemiz-de de her geçen gün millî olanla, olma-yan seçilmekte, millî saflar sıklaşmakta, ara-larındaki devrimci bağlar çelikleşmektedir. ABD emperyalizminin Türkiye'de giderek da-ha saldırgan bir politika izlemeye başlaması bundandır. İşbirlikçi iktidarın, bütün dev-let kuvvetlerini, gelişen millî demokratik ha-reketimize karşı seferden etme çabası bun-dandır. Yürekli kurtuluş savaşçıları Taylan ve Mehmet kardeşlerimizin öldürülmesi bun-dandır.

Amansız çatışmaların eşliğinde bulunuyoruz. Gerici ittifakın terör ve baskılarına karşı, sosyalizmin biliminin aydınlattığı yolda sapmadan, yılmadan, korkmadan daha amansız mücadelelere girişmek için hazır ol-malı, devrimci mücadeleyi kitlelere benim-setmeliyiz.

Şiarımız «emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemen ittifakına karşı aktif mücadele», şia-rıdır.

Yenilmez olan millî kurtuluş mücadelesi veren halklardır.

Yaşasın bağımsızlık savaşı veren dünya halkları.

Yaşasın halkımızın bağımsızlık ve de-mokrasi mücadelesi.

Kahrolsun oportünizm

Yaşasın proleter sosyalizmi.

Y. Ö. OKULU ÖĞRENCİLERİ FİKİR KULÜBÜ II. Dönem Kurultay bildirisi.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no:1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basım: 61000)

AYDINLIK
sosyalist dergi

Sayı 12

Proleter Devrimci safları çelikleştirelim

Doğu PERİNÇEK : Ho Şi Minh öldü yaşasın dünya halklarının devrimci dayanışması — Şahin ALPAY : Türkiye'nin düzeni, üzerine — Sina ÇILA- DIR : Zonguldak havzasında emperyalizm, üretim ilişkileri ve oportünizmin ihaneti.

Abone ve yazışma : Süleyman Sırrı Sok. 2/12 Yenışehir - ANKARA

Demokrasi uğruna mücadelelerimiz

Millî sanayinin savunuculuğunu lâfla olsa dahi yapan bir kimsenin, mevcut politika yelpazesinde yeri yoktur. Çünkü bu düzen millîciye kendi öz siyasi örgütünü kurma olanağını tanımaz.

DAHA önce söyledik, ama tekrarlanmanın faydası var: Türkiye'nin siyasi üst yapısı, alt yapıdaki emperyalizm + işbirlikçi sermaye + feodal mütegalibe üçlü ortaklığının millî güçler üzerinde sınıf tahakkümü biçiminde tezahür eden boyunduruğuna tastamam uygun bir üst yapıdır. Ve Türkiye'de işbirlikçi sınıfların iktisadî sömürü ve tahakkümüne son verilmesiyle burjuva anlamıyla dahi, gerçek parlamenter demokrasiyle hiçbir ilişkisi olmayan Filipin tipi demokrasicilik oyunu da tarihe karışacaktır.

Demokrasi, burjuva devrimler çağının bir buluşudur ve toplumdaki bütün sınıf ve zümrelerin kendi öz siyasi örgütleri aracılığıyla toplumsal gelişmeyi güçleriyle orantılı olarak etkileyebilme olanağını ifade eder. Oysa, bugün Türkiye'de millî sınıf ve zümrelerin hiçbirinin kendi öz siyasi örgütleri yoktur ve bu durumda bu millî güçler, tarihsel gelişmelerimiz üzerinde uzun boylu etkili olma olanağından yoksundurlar. Bırakalım şehir ve köy proleteriyasını, bırakalım şehir ve köy küçük burjuvazisini, Türkiye'de politika alanında burjuvazinin millî kolunu (ki böyle bir kol vardır ve ancak körler bunu görmezlikten gelebilirler), politika alanında temsil eden, lâyük bir millî burjuva partisi gösterilemez. Oyle bir parti ki, serbest teşebbüsten, kapitalist yolla kalkınmadan yanadır, ama aynı zamanda emperyalizmin vesayetine karşı çıkar, örneğin millî sanayi için yıkım olan Ortak Pazar'a girme teşebbüsüne karşı kesinlikle durur ve millîcilği tartışma götürmez... Böyle bir parti Türkiye'de bugün yoktur ve olamaz. Filipin tipi demokrasicilik oyununun oynandığı sularda bu cinsten bir balık yaşamaz, yaşatmazlar.

Cumhuriyet gazetesinde bağımsız Konya adayı Necmettin Erbakan'la ilgili olarak ilginç bir röportaj yayınlandı. Erbakan, şeriatçı, hilâfetçi, lâyüklik ilkesine karşı bir kimse olarak, ilk bakışta bugünkü AP yöneticilerinin sağında yer alan bir politikacı kimliğinde görünmektedir. Bu şahıs hakkında bilgilerimiz çok eksik olmakla birlikte, sadece bu röportajdan ve Erbakan hakkında Babıâli basınında çıkan öteki yazı ve haberlerden edindiğimiz izlenim şudur ki, eski Odalar Birliği genel başkanını öteki politikacılarımızdan ayırdeden nokta, berikinin şeriatçılığını ve ümmetçiliğini perde arkasından değil, dobra dobra, açıkça yapmasıdır: «Atatürkçülük ilkelerine bağlı mısınız?» anlamındaki bir soruya Erbakan cevap vermemektedir. Oysa, böyle bir soruya Demirel göğsünü yumrukluyarak «bağlıyım eibette, ben Atatürk çocuğuyum, gibi bir cevap verirdi; ve tabii, bugüne dek yaptığı gibi, dolaylı yollardan, ya da doğrudan doğruya halkın bâtil inançlarını sömürmeye devam ederdi. Bu iki davranış arasında eğer mutlaka bir tercih yapmak gerekiyorsa, bizce birincisi, kendi gerçek kimliğiyle ortaya çıkan sahte ilerici-dendir. Ama Erbakan'la Demirel arasındaki fark, sadece bu iki şahsın feodal üst yapı niteliğindeki sorunlarda benim-senen tutum farkı değildir. Erbakan, söz konusu röportajda muhafazakâr Anadolu tüccarının, Anadolu işadamlarının, hiç değilse bunlar arasında işbirlikçilerin etkisi dışında kalabilmiş olanlarının öziemlerini ifade eden sözler sarfetmiştir. Emperyalizmin bir oyunu olan Montaj ve ambalaj sanayii rezaletini suçlamış, millî sanayinin Anadolu toprağında kurulmasından yana gözükmiştir. Burjuvazinin millî nitelik taşıyan kolunun, «komprador», karşısındaki bağımlı, boynu bükük durumunu belirtmiş ve bu hale isyan etmiştir. Banka kredileri dağıtımının nasıl «komprador»un yararına düzenlendiğini, skandal teşkil edecek örneklerle göstermiştir.

FİLİPİN tipi demokrasicilik şartlarında bir adamın afa-roz edilmesi için bu kadarı yeter. Nitekim, Demirel'in vetosuna uğrayan Erbakan'a, lâyükliği komprador tahakkümünün bir ideolojik silâhi şeklinde yorumlayan işbirlikçi Babıâli basını çullanmış, siyasi cinayetlerin faillerini bul-

makta pek gayretli gözükmeyen savcılarımız celâllenip harekete geçmişlerdir. Erbakan ne ölçüde samimîdir, kompradora karşı açtığı mücadelede nereye kadar direnecektir bilemeyiz. Ama Erbakan örneği de göstermektedir ki, «cici demokrasimiz», şartlarında millî sanayinin savunuculuğunu lâfla olsa dahi yapan bir kimsenin, mevcut politika yelpazesinde yeri yoktur. Çünkü, bu düzen, millîciye, burjuva olsa dahi, kendi öz siyasi örgütünü kurma ve onunla eylemde bulunma olanağını tanımaz.

MİLLÎ burjuva için bu böyle olduğuna göre, geniş kitleleri emekçiler safında sayılması gereken şehir ve köy küçük burjuvazisi için, Türkiye nüfusunun pek önemli bir kısmını teşkil eden orta köylüler ve esnaf için, büyük burjuvazinin en bilinçli kesimini teşkil eden asker-sivil aydın zümre için, bu büsbütün böyledir. Onların da kendi adına lâyük, köklü reformlardan yana bir küçük burjuva radikal partileri yoktur. Ve ancak bazı partilerde, (örneğin CHP'de) gerçek güçleriyle orantılı olmaktan çok uzak bir eğilim, bir hizip olarak belirebilmektedir.

Bir proleter devrimcisi, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında devrimci nitelik taşıyan bütün sınıf ve zümreler arasında eylemde bulunmakla yükümlü olduğundan, biz, ortanın solu akımını, bu hizbin, yani millî bir güç olan küçük burjuvazinin, işbirlikçi sınıfların önemli temsilcilerini barındıran CHP saflarında giriştiği olumlu bir hareket olarak değerlendirdik. Ve başlangıçta küçük burjuva dönüşümcü akımın sözcüsü gibi görünen Ecevit'i bu yolda teşvik ettik. Gerçekten CHP'nin köklü reformlardan yana bir radikal küçük burjuva partisi kimliğine ulaşarak, saflarından feodal ağa ve işbirlikçi sermayedar etkisini defetmesi, Türkiye'de sözünü ettığımız gerçek demokrasi yolunda önemli bir adım olacaktır. Ama ne Ecevit, ne de çevresindekiler, CHP tabanındaki «düzen değişmelidir» sloganını ciddiye alan sağlam unsurların gerçek temsilciliğini edebilecek çapta olmadıklarını kısa zamanda ispat ettiler. Öyle ki, bugün Ecevit CHP aday listeleri başlarına yerleşmelerine göz yumduğu sağın sağcısı ağalar ve işbirlikçi politikacılar ile aynı safta durarak «alt yapı değişikliği», gibi büyük lâflar etme gücünü ne düşmüştür. Ve Türkiye gibi bir ülkede gerçek demokrasinin vazgeçilmez unsuru dönüşümcü küçük burjuvazinin örgütlenmesi hâlâ yerine getirilmesi zorunlu, önümüzdeki bir görev olarak kalmaktadır.

SÖYLEMEĞE lüzum yok ki, öteki millî sınıflara siyasi örgütlenme hakkının tanınmadığı bir ortamda, toplumdaki güçler arasında en devrimci ve dolayısıyla en sonuna kadar millîci güç olan Türkiye'nin şehir ve köy proleteriyasının da, kendi öz partisiyle tarihsel gelişmemizi etkilemesine engel olunacaktır ve olunmaktadır. Proleterya da sadece pek sınırlı olanaklar içinde varlığını sürdürmekte olan TIP'in saflarında, bu partinin oportünist yönetimine karşı bir proleter devrimci akım olarak belirebilmektedir. Ama, öteki sınıflardan farklı olarak, en bilinçli devrimci kadroların bütün engellere rağmen kurulmasını sağlayabilen ve en tutarlı devrimci ideolojiyle silâhlanmış bulunan bu akım, partiler ve parlamentarizm sınırları dışında kendi ağırlığını duyurma ve tarihi gelişmemizi etkileme başarısını göstermiştir. TIP saflarındaki gerçek sosyalistlerin, bu örgütün Filipin tipi demokrasicilik oyununun aktörleri durumunda olan oportünistleri bir yana iterek, bu partiye hâkim olmaları ve partilerini gerçek bir sosyalist örgüt durumuna yükseltme yoluna yönelmeleri de, Türkiye'de her yurtseverin özlediği gerçek demokrasi yolunda en önemli adım olacaktır.

TÜRK SOLU

Seçim döneminde devrimci hareket

Muzaffer Doyum

İZMİR'den bildiriyor.

Aydın ilinde, TİP'den liste başı olan devrimci köylü aday Hüseyin Kaya'nın üstüne —sosyalist bir partide asla olmaması gereken bir karar— kontenjan konması üzerine bütün devrimcilerin ortak kararıyla, Hüseyin Kaya bağımsız aday olmuştur. Ve bütün proleter sosyalistleri, seçim olanağından yararlanmayı ve ilkelerini halk yığınlarına indirmek için çalışmaya karar verdiler.

Seçim döneminde devrimcilere düşen görev: gerici parlamentarizmin bütün olanaklarından yararlanarak, geniş halk yığınlarına anti-empyralist ve anti-feodal bilinç vermek; geniş halk yığınlarıyla bağları kurmak, genişletmek; onlara iflâs etmekte olan gerici parlamentarizmi anlatmak; onları bağımsızlık ve gerçek demokrasi için mücadeleye sokmaktır. Bütün bunları devrimci hareketlerle işçileri, köylüleri hareketin içine sokarak yapmak gerekir. İşte bu gerçeği gözönünde bulunduran proleter sosyalistleri, seçim eylemlerini şöyle tespit etti: 24 Eylül çarşamba günü Söke'de, —bir aksilik olmazsa— 2 ekim, perşembe günü Nazilli'de ve 7 ekim salı günü Aydın'da «Tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye», için mitingler düzenlemeğe ve bundan önce de, 8 siyasî partinin de ağız birliği etmişcesine, Amerikan emperyalizmini hiç ağzına almadığı seçim döneminde, bu gerçeği dile getirmek, halkı anti-Amerikan mücadeleye çağırarak için sırasıyla bütün ilçelerin köylerine dağılıp propaganda faaliyetinde bulunmak gerekiyordu. Ve öyle yapıldı.

20-21 Eylül günleri 50 ye yakın Ege Üniversitesi'ne bağlı genç 3-4 kişilik guruplar halinde köylere dağıldılar.

Köylülerle dertleşildi. Karşılıklı dertler döküldü. Ve görüldü ki, artık köylü gerici parlamentarizmin çıkmazını anlamıştır. Partilerin —mevcut partilerin— işçiye, köylüye hiç bir şey getirmeyeceğini kavramışlardır. Ve artık köylülerin büyük bir çoğunluğunun çirkin politikacıların palavralarına karınları toktur. Politikacılar, köylünün karşısında terleyeceklerdir. Soru yağmuruna tutulacaklardır. Ve geleceklere sürece, köylülerde bir tiksinti yaratılacaktır. En önemlisi, 16 nisan Söke'de yapılan «Bağımsızlık ve toprak reformu», mitinginin tesiri gittikçe yayılmış ve köylü devrimci gençliğin ne olduğunu, neler için mücadele ettiğini; onların işçiler-köylüler için mücadele ettiğini anlamış ve onları bağrına basmıştır. Hepsinin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine girdiği görülmüştür. Bunun sonucunda açıkça anlamak mümkündür, ki: Proleter devrimci çizgi, KİTLE ÇİZGİSİDİR. Kitle ile bağlar kurulduktan, kitle hareketi içine girer ve zafer ancak bu şekilde devrimcilerin olur. Kitle çizgisinden sapma, kitlelerle bağlar kurmamaktan ve kitleye güvenmemekten, dır. Oysa büyük bir devrimcinin dediği gibi «Halk, yalnız halk; tarihin itici gücü odur.» Kitleye dayanmayan bir hareket yıkılmaya mahkumdur.

Büyük şehirlerdeki, devrimci gençliğin anti-empyralist hareketleri, köylülerle dolaylı bağlarını kurmuş ve yapılan her hareket işçi-köylü-öğrenci birliğini pekiştirmiştir.

Köylüler içlerinden birinin aday olmasına sevinmiş ve köylünün kendine güveni gelmiştir.

Köylerde miting çağrısı ve İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi dağıtılmıştır. Çağrı bildirisi şöyledir:

«TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE» için

«AMERİKAN EMPERYALİZMİNE PAYDOS! TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE İSTİYORUZ!»

«AĞALIĞA - TEFEÇİLİĞE PAYDOS! TOPRAK İSTİYORUZ!»

«SAHTE DEMOKRASİYE PAYDOS! GERÇEK DEMOKRASİ İSTİYORUZ!»

«Devrimcilerin bağımsız adayı Söke'nin Güzeltepe köyünden HÜSEYİN KAYA'yı destekliyorum.»

Köylüler, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini tanıyorlardı. Aşağı yukarı bütün köylerde okunuyor ve gazetenin kendilerinin gazetesi olduğunu biliyorlardı. Hüseyin Kaya'yı da gazete satışlarından (Hüseyin Kaya, köy köy dolaşıp her sayıdan 1000 tane satmaktadır.) tanıyorlardı. İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi, kitle ile bağları kurmak görevini hızla yerine getirmektedir.

Mitingin, Söke'nin pazarı çarşamba günü yapılması kararlaştırılmıştı. Ancak o gün partilere ayrıldığı için, mitingden vazgeçilmiş—köylülerin para durumu kötü olduğundan çarşambanın dışında, Söke'ye gelmeleri pek mümkün görülmemiştir.— ve devrimci bir arkadaşın açık hava sinemasında, toplantı yapılmasına karar verilmiştir.

24 Eylül günü, sinemada çeşitli köylerden gelen köylü dostlarla Söke'li işçiler ve İzmir'li gençler toplandılar. Birbirine sarılıp öpüşmeler ve böylece toplantı başladı.

Toplantının yapıldığı Park sinemasının duvarları anti emperyalist-anti feodal ve anti faşist sloganlarla donatılmıştı. Sinemanın perdesini boydan boya kaplayan «Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye»; duvarlardaki «Kahrolsun ağalar ve tefeciler», «Kahrolsun Amerika ve yerli uşakları», «Biz vatani koruduk, siz çiftliğimizi», «Sizin çiftlik Anayasaya kapalı mı?», «İşçi-köylü-çocuk elele! milli cephe!», «Biz tarlada yandık siz plajda» sözleri yazılı pankartlar dikkati çekmekteydi.

Devrimci gençlerden biri bir konuşma ile toplantıyı açmış ve özetle şunları söylemiştir:

«Türkiye'de Amerika oldukça eşitlikten, bağımsızlıktan ve adaletten bahsetmek mümkün değildir. Onun için işçi-köylü-çocuk dayanışması ile Amerika ve işbirlikçilerini kovup ağaları ezerek tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi kuracağız.»

Daha sonra bağımsız sosyalist aday Hüseyin Kaya söz almış «Türkiye'de hiç bir siyasî parti Amerika ile anlaşmadan iktidara gelemez. Toprak reformu ve gerçek sanayileşme ancak Amerika'nın defolup gitmesiyle gerçekleşebilir», demiş işçi-köylü-çocuk dayanışmasının zorunlu olduğunu söyleyerek şöyle devam etmiştir «İnsanca yaşamın tek yolu işçi-köylü-çocuk ve tüm millîcilerin sıkı bir dayanışma ile Amerika'yı kovacak işbirlikçi-

leri, ağaları ve tefecileri ezecek olan millî cepheyi kurmaktan ve bunu zafere ulaştırmaktan geçer.»

«Bugün amerikancı güçler tarafından ezilen, öldürülen devrimci öğrenci kardeşlerimiz daima bizlerin, haklı olanların yanındadır. Toprak işgallerinde köylünün; grevlerde ve fabrika işgallerinde işçinin yanındadır. Bizler de onların boykot ve işgallerini destekliyoruz ve onların yanında yer alacağımızı ilân ediyoruz. Köylüler demokratik mücadelelerinde ağalara karşı tek bir vücut halinde birleşmeli ve haklı davalarını dayanışma içinde zafere ulaştırana dek sürdürmelidirler.»

«Diğer taraftan köylülerin, Anayasanın kendilerine tanıdığı haklı direniş hareketlerinde, ağaların yanında yer alan ve bu tutumuyla Anayasayı açıkça ihlâl eden işbirlikçi iktidara karşı da aralarında kurmuş oldukları dayanışmayı sürdürmeleri zorunludur.»

Seçim sloganının «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye», olduğunu söyleyen Hüseyin Kaya sözlerini şöyle bitirmiştir.

«Siyasî partiler bizim dertlerimizle ilgilenemezler onlar Amerikanın seçimler üzerindeki etkisini bildiklerinden ona şirin gözükmek çabası içindeler. Benim seçilmemle birşey hallolmayacaktır ama ezilenlerin birleştiğini ve yumruklarıyla ezenleri hedef aldığını gösterecektir.»

Daha sonra söz alan Güzeltepe'li köylü İlyas «Benim 180 dönüm toprağım vardı hükümet bunu elimden alarak toprak reformunu benden başlattı» demiş ve çıkardığı tapularını göstermiştir.

Sonra Diyarbakır köylerinden Mehmet Kuzu «tam bir dayanışma ile ve korkmadan mücadele etmemiz gerektiğini söylemiştir.»

Atalan ve Göllüce köylülerinden gelen telgraflarda haklı mücadelemizde daima yanımızda olduklarını bildirerek başarı dileklerini iletiyorlardı. Köylülerin kahrolsun Amerika, toprak istiyoruz sözleri ile devam eden toplantı devrimci öğrencilerin hazırladığı oy avcılığına çıkan çirkin politikacı ile uyanan bir köylünün ona karşı çıkışını içeren bir oyunla sona erdi.

Oyundan sonra işçi-köylü ve tüm millîcilerin gerçek gazetesi olan İŞÇİ - Köylü ile amerikancı basının uyutucu gazeteleri mukayese edilmiş ve bu gösteri sonunda satılan İŞÇİ - Köylü gazeteleri kapışılmıştır.

DERGİMİZ BASKIYA GİRERKEN

Sonuç olarak Söke'de doğru devrimci şairlerle birkaç ay önce başlatılan eylemler bugün gerçekten millî şura sahip köylü ve işçiler ile gençlik arasında sıkı bir dayanışmayı sağlayabilmiş dirsek temaslarının devamını hızlandırmış ve omuz omuza yapılan mücadelelerle Amerikan emperyalizmine, işbirlikçilere ve onun doğal müttefiki olan ağalara karşı yıkılmaz duvarlar yükselmiştir.

Proleter devrimcilerinin Egedeki mücadelesi büyük bir başarıyla devam etmektedir. Bir zamanlar DP ve AP nin kalesi olarak tanınan Akhisar ve Söke'de artık AP hatipleri konuşamaz olmuşlardır. Proleter devrimcileri CHP'nin ielrici tabanını da yan-

Iktidar öğrenci örgütlerine savaş açtı

Ankara 5. Asliye Hukuk Mahkemesi 2 Ekim 1969 günü taraflara tebliğ ettiği bir kararla, altı öğrenci kuruluşunu «siyasetle uğraştıkları» gerekçesi ile fesh etmiştir. Fesh edilen örgütler şunlardır: Türkiye Milli Talebe Federasyonu, Ankara Üniversitesi Talebe Birliği, Ege Üniversitesi Talebe Birliği, İstanbul Teknik Üniversitesi Talebe Birliği, Teknik Okul Talebe Birliği Yüksek Teknik Okulu Talebe Birliği

Bu kuruluşlar hakkında 1966 yılında açılan ceza davası zaman aşımına uğrayınca, Ankara Savcılığı 5. Asliye Hukuk Mahkemesinde fesih davası açmıştı. Üç ay önce sonuçlanan mahkeme, kararını örgütlere, seçim öncesi ve Üniversitelerin açılma döneminde tebliğ etmiştir. Karar bütün ileri çevrelerde tepkilere yol açmış ve kuşku ile karşılanmıştır.

Türk Hukuk Kurumu Başkanı Muammer Aksoy yaptığı açıklamada: «Öğrenci dernekleri siyasetle meşgul olamaz demek, öğrenciye vatandaş değil, tebadir demek olur. Öğrencilerin siyasetle meşgul olmadığı ülkelerde demokrasi var denemez. Diktatörlük denir. Öğrencilerin siyasetle meşgul olmaları hakları değil, görevleridir. Dünyanın öteki demokrasilerinde öğrenciler partililik bile yaparlar. Yüksek okul ve Üniversitelerde partilerin dernekleri bile vardır.» demiştir.

İstanbul Teknik Üniversite Talebe Bir-

liği Başkanı Tarık Almaç da bir açıklama yaparak görüşlerini belirtmiştir.»

«Üç yıl önceki bir olaydan dolayı, üç ay önce verilen bu kararla birliğimizin kapatıldığına dair karar bizlere tebliğ edilmiştir. İçinde bulunduğumuz bu seçim döneminde ve Üniversitelerin açılış sırasında, öğrencileri örgütsüz bırakan bu kararın üç aylık gecikmesini garip karşıyoruz. Basın ise, öğrenci örgütlerinin kamu oyu önünde gözden düşmesini hedef alan yaygaracı bir tutumu benimsemiş görünmektedir.

Öğrenci örgütlerine karşı takınılan bu tavır, bu örgütlerin gençliğin emperyalizme karşı olan kesin tutumunu temsil etmelerinden bu yönde mücadele etmelerinden doğmaktadır. Gençliğin demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi, herşeye rağmen daha güçlü ve daha etkili olarak sürdülecektir.

Öğrenci örgütlerine karşı takınılan bu tavır, bu örgütlerin, gençliğin emperyalizme karşı olan kesin tutumunu temsil etmelerinden bu yönde mücadele etmelerinden doğmaktadır. Gençliğin demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi, herşeye rağmen daha güçlü ve daha etkili olarak sürdülecektir.

Fesh edilen Yıldız Teknik Okulu Talebe Birliği Başkanı Targan Ülbeyi de şu açıklamayı yapmıştır:

Devrimci Öğrenci Birliklerini kapatma kararı, Ankara 5. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından üç ay önce verilmesine rağmen; seçime on gün kala maksath olarak

ilân edilmiştir.

Olayları dikkatle izliyoruz. Devrimci Türk gençliği ve Türk işçileri, siyasi polis tarafından, emperyalistlerin plânlaması altında seçim öncesi devamlı olarak tahrik edilmektedir. Polis, halkın gözleri önünde öğrencileri öldürmektedir. Kaatil, emniyet mensubu olduğu için emniyetçe gizlenmektedir.

Öte yandan, Ereğli Demir Çelik işçileri seçim öncesi greve itilmiştir. Bütün bunlardan amaç, işçileri ve gençliği, devletin asayiş kuvvetleri olan polis, jandarma ile çatışmaya götürüp devrimci güçlerin kesin olarak ezilmesini sağlamaktır.

Yalnız unutmamak gerekir ki, Türk ordusu ve Türk milleti, bağımsızlığını çignemek isteyen emperyalist düşmanın ayaklarını, daha 1920 lerde Anadolu'da kırmıştı. Yine devrimci Atatürk, ordusu ve Türk ulusu, iktisadi ve dolayısıyla idari bağımsızlığına uzanmış iğrenç emperyalist elleri ve bu ellerin idare ettiği yerli maşaları çok yakında kıracaktır.

Bağımsızlık savaşını veren devrimci ve Atatürkçü güçler, devrimci gençlik ve işçi kardeşlerimiz, seçim öncesi Türk ordusu ile işçi-Gençlik arasında herhangi bir çatışmayı tezgahlamak isteyen emperyalist ve yerli işbirlikçilerinin iğrenç plânlarının gerçekleşmesini sağlayacak olan oyunlara alet olmayacaktır.

larına alarak, AP'nin halka yalan söyleyen çığırkanlarını susturmaktadırlar. Son olarak 3 Ekim 1969 günü saat 20.30 da Söke'de AP'nin kapalı salon toplantısında proleter sosyalistlerin önderliğinde halk, gençler ve yurtsever CHP'liler AP konuşmacılarını yuhalamışlar; Toprak Reformu, Bağımsız Türkiye, kahrolsun Ağalar diye tempo tutmuşlardır. Bu arada gençlik hareketine çamur atmak isteyen konuşmacı susturulmuş, Taylan Özgür'den bahsetmek isteyince halk ve gençlik «kahpece arkadan vuruldu» diye hep bir ağızdan bağırılmışlardır. Olaylar devam ederken Söke Savcı yardımcısı mikrofona gelerek gençlere hitaben «eğer devam ederseniz sizi içeri atarım, tevkif ederim» diye konuşmuştur.

Bu tehdide gerekli cevabı veren devrimciler bir süre sonra toplantıdan ayrılmışlardır. Ancak Ertesi günü Bağımsız Sosyalist aday Hüseyin Kaya, Aydınlık Dergisi yazı kurulumundan Hukuk Fak. Asistanı Dr. Doğu Perinçek, Dil Tarih Coğrafya Fak. Fikir Kültürü Başkanı Gün Zileli, Mustafa Kuseyri, Zafer Kutlu, Fikir Kulüpleri Federasyonu İzmir Sekreterliğinden Kemal tutuklanmışlardır. Tutuklama gerekçeleri AP toplantısını sabotetmiştir.

Proleter devrimcileri seçimlerde örnek bir mücadele vermekte, halkımızı millî demokratik devrim mücadelesine katma yolunda seçim dönemini değerlendirmektedirler.

Proleter devrimcileri İstanbul'da da etkili bir mücadeleye yürütmektedirler. Beykoz Bakırköy ve Eyüp İlçelerinde parti teşkilâtındaki dürtüst unsurlarla birlikte mücadeleye katılmışlar ve çeşitli mitingler kahve sohbet toplantıları yapmışlardır. Proleter devrimciler bu arada sosyal mücadelenin sürdüğü alanları da ihmal etmemişler, Yarımca Seramik ve Eyüp İşçilerinin direnişine etkili bir biçimde katılmışlardır. Bu bölgelerde oportünistlerin mücadeleye zararlı olan bir iki karşı propagandasından gayri herhangi bir katkıları olmamıştır. Proleter devrimci-

lerinin İstanbul'daki ilk büyük mitingi Beykoz ilçesinin Onçeşme Meydanında gerçekleştirilmiştir.

BEYKOZ MİTINGİ

TIP'nin konuşması saat 14.00 - 15.00 arasında idi. Ve aynı gün, aynı yerde saat 12.00 - 13.00 arası konuşması olan AP bu saatlerini kullanmayı, 13.00-14.00 arası meydanın hemen yanındaki bir kahvede konuşuyor. Ve sürekli olarak devrimcilere karşı kışkırtıp, TIP'i yasa dışı bir parti olarak göstermeye çalışıyordu.

Toplantı, bu ortam içinde, devrimci arkadaşlarımızın konuşmaları ile açıldı.

Toplantıyı açan arkadaşımız Kayhan Şahinbeyoğlu özetle: Türkiye'de bugün süratle gelişen işçi - Köylü - Gençlik hareketlerine dikkati çekip, bu eylemlerin ortak demokratik niteliğini anlattı ve bu demokratik mücadeleler arşısında hâkim sınıfların yönetimindeki iktidarın tutumunu eleştirdi.

Söz alan arkadaşımız Ekrem Şikak, M. Kemal'in I. Millî Kurtuluş mücadelesini ve emperyalizmi anlatarak «I. Kurtuluş Mücadelesi sonunda Bağımsızlığına kavuşan ülkemiz bugün artık bağımsız değildir. Emperyalizm sömürdüğü ülkelere artık silah zoruyla değil ikili antlaşmalar, Nato ve üleriyle girmektedir. Bugün ülkemiz Amerikan Emperyalizminin silahlı bekçisi olan Natonun üyesidir. Amerika ile 54 ikili anlaşma imzalanmıştır. Ve bugün Türkiye 101 Amerikan üsüsü bulunmaktadır.» diyerek emperyalizmin Türkiye'de oynadığı oyunlardan birini ilâç soygununu anlattı.

Saygı duruşundan sonra konuşan Cemile Çerçel arkadaşımız,

«Kardeşler,

Büyük bir savaşın eşliğindeyiz. Amerikan gavuru ve yerli ortakları Türk halkının kaderi üzerine korkunç oyunlar tezgahlıyorlar. Gelişen işçi - köylü - gençlik hareketlerine karşı emperyalizmin, işbirlikçi ortakları ve toprak ağaları, demokratik hakları için mücadele eden bu ittifaka karşı kor-

kunç bis baskı uygulamakta en ağır şekilde işkencelere maruz bırakılmata ve hattâ sokak ortasında kurşunlayarak öldürmektedir.

Daha sonra konuşan arkadaşımız İsmail Bilyacıoğlu nasıl TIP'e girip üye olduğunu, ve il genel meclisine seçildiğini anlatarak, meclisteki çalışmalarını CHP'nin davranışını eleştirdi.

Son olarak konuşan arkadaşımız K. Şahinbeyoğlu,

«Kardeşler,

20. ci yüzyılın 1969 Türkiye'sinde İşçiler - Köylüler - Gençler direniyorlar. Ve karşımıza polisi, jandarmayı çıkarıp arkadaşlarımızı öldürüyorlar. Fakat II. Millî Kurtuluş Savaşımız bu baskılara karşı durmuyor ve fakat her gün daha güçlenerek, devrimci safalarını daha sıklaştırarak yılmadan mücadeleye devam ediyorlar. Bağımsızlık ve Demokrasi uğruna verdiğimiz bu mücadelede sizlerde yerlerinizi almalısınız. Amerikan gavuruna ve yerli ortaklarına gereken dersi verelim. Yani tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye'yi kurmalıyız, kuracağız.

Kahrolsun Emperyalizm ve onun yerli ortakları kahrolsun işçi sınıfının düşmanları. Yaşasın tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye.»

İkinci miting hazırlığı Eyüp ilçesine bağlı Silâhtar bölgesinde yapılmaktadır. Silâhtar, Finfiniş İşçilerinin Demir Döküm İşçilerinin Demokratik mücadelelerine sahne olmuştur. Proleter devrimcileri her iki mücadelede işçilerle devrimci bağlar kurmuş ve geliştirmişlerdir. Bundan ötürü bu mitinge büyük önem vermektedirler. Diğer yandan Bakırköy ilçesindeki proleter devrimcileri de kendi ilçeleri içinde halkla ilişkiler kurmakta ve seçim mücadelesini yönetmektedirler.

D Ü Z E L T M E

Sosyalist örgüt meselesi ile İran'da toprak reformu yazılarının birer yelpaze satırları yer değiştirmiştir. Özür dileriz.

Politikacılardan sorunuz

Şevki Akşit

Mevcut siyasi partilerimizin liderleri seçim süresini, vatandaşlara usanç veren, nutuk çekme nöbeti olarak uygulamada tam bir anlaşma içindedirler. Parti liderleri ya da milletvekili adayları radyoardan, meydanlardan seçim süresi boyunca, aralıksız konuşacaklar millet çoğunluğu da, kendilerini kuzu kuzu dinleyecek ve çoğu kere partizanların tahriki ile bir de alkış tutacaktır. Vatandaşın istenen budur..

Bu nutuklarda, hepimizin bildiği gibi, partilerin iktidardaki ya da muhalefetteki tutumlarına uygun olarak envayi çeşit vaatler yapılacaktır. Bu vaatlerde bulunma özgürlüğünden politikacılarımızın geniş çapta yararlanmakta kusur etmedikleri şimdiye kadarki deneylerimizle sabittir. Rakip partiler daha parlak vaadlerde bulunmakta yine birbirleriyle kıyasıya bir rekabet içinde olacaklardır.

Politikacılarımız bol keseden yaptıkları vaatlerden hiç bir zaman, ciddi bir sorumluluk altına girmezler. Yapılan vaatler gerçekleşmez, ve yedikleri, içtikleri, vurdukları hep yanlarına kalır. En küçük bir müeyyidesi yoktur bu işin. Örneğin iktidarı alan parti devletin tüm olanaklarını dilediği gibi tasarruf edecek ve memleket dünyamızın en geri kalmış ülkelerinden biri olarak, fakrî zaruret içinde yerinde saymakla kalmıyacak, gelişmekte olan ülkelere oranla gerilemiş de olacak. Mevcut partilerin yöneticileri kabahati birbirlerine ya da iktidar partisine oy vermiş olan milletin üzerine atıp, bir hoşça vakit ölçürmekte, devam edeceklerdir.

Ama dikkat edilecek olursa iktidarda olsun muhalefette olsun mevcut partilerin milletimize karşı yaptıkları vaatler gayet yuvarlak kelimelerden seçilmiş laf kalabalığından ibarettir. Bu laf kalabalığında ortak olan amacı, oyunu hana ver ötesini düşünme, biçiminde formüle edebiliriz.

Örneğin, yapılan vaatlerin hiçbirisinde, memleketin yeraltı ve yerüstü servetlerinin yabancı monopolere peşkeş çekileceği söz konusu edilmeyecektir ama, çok partili demokratik düzenin (!) uygulanmasından, bu yana iktidardaki partiler bu yağmanın gerçekleşmesinde yoğun bir çaba harcayacaklardır.

Seçim süresince, sorumlu parti sözcülerinden bu yağma işleminin hesabını sormalıyız.

Milletten ne yüzle yeniden oy istediklerini sormalıyız. Bu her vatandaşın en doğal hakkıdır. Herhangi bir parti sözcüsünün nutuk çekmek hakkı olur da onu dinleyen vatandaşın ondan sual sorma hakkı olmaz mı? Bu sorular içinde öyleleri bulunacaktır ki nutukçumuz kızarıp bozacak, böylesine çirkin bir mesleğe girdiğine bin kere pişman olacaktır, belki de.. Ya da sorularımız karşısında daha da küstahlaşacak bu sefer geniş halk kitleleri tarafından açıktan açığa lanetlenenecektir belki de...

Sonra geniş halk yığınlarımızın kendi eliyle seçtiği milletvekili ile seçimler dışında karşı karşıya gelme olanakları da pek yoktur.

Başta Demirel'e sorun soruları.

Politikacılarımızın milletin ayağına genellikle seçimden seçime uğradıkları pek yaygın bir gerçektir. Bu mesut tesadüfî gereği gibi değerlendirme de büyük yararlar vardır kuşkusuz.

Evet, bizlere nutuk çekmeğe gelen politikacıdan sormalıyız:

Yeraltı, yerüstü servetleri yabancı kumpanyalar tarafından yağma edilip de kalkınmış olan bir tek ülke var mıdır yer yüzünde? Böyle bir ülkenin varlığını kabul edecekse politikacımız adını söylemelidir bu ülkenin. Yerini söylemelidir bu ülkenin zorlandıkça. Şarlatanlığı ayan beyan olacaktır. Gerçeğin tamamen ortaya çıkması için, örneğin konuşmacı iktidar partisine mensupsa, yerli ortakların, bu yağmadan aldığı poy nedir? diye sorulmalıdır. Politikacımız bu soruları soranlara bir takım tahriklere kapıldıklarını söyleyecektir belki de.. Ama sorular sorulmakta devam etmelidir: Şehir ve köy emekçilerimizin çıkarı nedir bu yağmadan diye sorulmalıdır. Hepsinden önemlisi, bu yeraltı, yerüstü servetlerimizin bu yağma sonucu hiç mi tükenmeyeceği, ya da önemli bir oranda azalmıyacağı sorulmalıdır. Acaba Atatürk, yabancı kumpanyaları kapı dışarı etmekle kabahat mı etmiştir? diye sorulmalıdır, bizlere nutuk çekmeğe gelen politikacıdan.

Yabancı ülkelere alınan borçların miktarı sorulmalıdır. Her yıl ödemek zorunda olduğumuz faizin miktarı sorulmalıdır bize nutuk çekmeğe gelen politikacıdan..

Makineleri fabrikaları üreten sanayii kurmadan bir ülkenin, kalkınıp kalkınmayacağı sorulmalıdır, bize nutuk çekmeğe gelen politikacıdan. Eğer derse ki politikacımız, biz bu kalkınmayı montaj sanayii ile gerçekleştireceğiz, bu politikacıyı yuhalamak en doğal görevimiz olmalıdır. Çünkü hayatta en hakiki mürşit ilimdir şiarını Atatürk biraz da bu tip politikacıları hizaya getirmek için atmıştır.

Hiçbir partinin sözcüsü ekonomik bakımdan olduğu gibi askerî ve siyasi bakımdan da

millî bağımsızlığımızın emperyalist ülkelere peşkeş çekileceği hususunda vaatlerde bulunmaya cür'et edemeyecektir, kuşkusuz. Ama yine de biz onlardan, kaç milyon metre kare toprağımızın, askerî üs kurmak üzere, Amerikalılara terkedildiğini sormalıyız. Onlar, ıkmık edeceklerdir ama, daha fazla gizliye miyeceklerdir. Çünkü Atalarımızın kanlarıyla sulanmış bu toprakların, sayıları henüz açıklanmayan gizli kapaklı anlaşmalarla Amerikan emperyalistlerinin kontrolüne terkedildiği ayan beyan olmuştur artık. Size nutuk çekmeğe gelen politikacıdan çekinmeden sorunuz: Bu topraklarımızı yabancıların kontrolüne bırakırken bize danıştınız mı? Nutuk çekmeğe gelen politikacıdan sorunuz: Senin bu konuda tutumun ne? Sen de bu işe taraftar mısın? Sen de bu yabancı askerî üslerin marifetiyle nükleer bir harpte yurdumuzun, çoluk çocuk hep beraber haritadan silinmesine taraftar mısın? Bu konuda tasvip edeceğiniz bir cevap almadan o politikacıyı dinlemeyiniz.

Hiç bir politikacı çektiği nutuklarda ordumuzun en yüksek komuta mevkilerinin yabancı generallere verilmesinden yana olduğunu söylemeğe cür'et edemeyecektir. Hiç bir politikacı millî orduya karşı olduğunu söylemeğe cür'et edemeyecektir ama biz yine sormalıyız: NATO askerî anlaşmasına göre ordumuzun en sorumlu komutanı yabancı generaller midir? Ordumuzun gerekli silâhları, malzemesi, cephanesi yurt içinden mi yoksa yurt dışından mı sağlanmaktadır? Şayet yurt dışından sağlanıyorsa bize bunu sağlayan yabancı ülkeyle muhtemel bir çatışmada durumumuz nice olacaktır? Millî ordudan yana mısın? değil misin?

TİP'ten hatta CHP'den ve hatta tek tük diğer partilerden bazı sözcüler sorularımıza olumlu cevaplar da vermiş olabilirler. Bu cevapların bazıları içtenlikle bazıları da bizleri uyutmak için verilmiş olabilir. Ak koyunu kara koyundan ayıramamamız için yeni yeni sorular yönetmemiz gerekecektir. Örneğin millî bağımsızlık sorununda şimdiye değin ne gibi eylemlerde bulunduğu, hangi anti-emperyalist hareketlere katıldığı sorulmalıdır bizlere nutuk çekmeğe gelen politikacıdan. Emperyalist boyundurukta kaldıkça her hangi bir düzen değişikliğinin söz konusu olup olmayacağı sorulmalıdır bizlere nutuk çekmeğe gelen politikacıdan.

Açık seçik bir dille öncelikle emperyalist boyunduruğun parçalanması gerektiğini ifade etmeyen laf kalabalığının seçim meydanlarında da itibar görmeyeceğini anlamalıdır politikacımız.

TİP'in ve CHP'nin sözcülerinden anti-emperyalist gençlik hareketlerine karşı takın. Çıkları vaziyet sorulmalıdır. Bu yolda can veren devrimciler için kalabalığı saygı duruşuna çağırmayan sözcüler itibar görmemelidir.

Seçimlerde oyların en önemli kısmı nüfusumuzun çoğunluğunu teşkil eden köy emekçilerimizden ve fakir köylülerimizden geldiğinden oy avcılarımızın her bölgede vazi-

yete göre ayrı bir hava tutturdukları bilinen bir gerçektir.

İsrarla her parti sözcüsünden toprak reformu sorununun neden uyutulduğunu sormalıyız. Topraksız köylünün, fakir köylünün bu ana davasını seçim meydanlarının ana davası yapmak en önemli devrimci görevlerimizden olmalıdır.

Millet çoğunluğunu teşkil eden köylülerimizi zın yarı aç yarı tok doktorsuz, ilaçsız seril sefil kalmasında en büyük sorumluluğu taşıyanların meydanlarda nutuk atmak için sıra bekleyen bu politikacıların olduğunu ayan beyan ortaya koyan sorular sorulmalıdır.

Şehirlerimizde özellikle büyük şehirlerimizde nüfusun çoğunluğunu teşkil eden işçilerimizin davaları seçim meydanlarının ana davaları olmalıdır.

İşsizlik sorunu seçim meydanlarının ana davaları olmalıdır. Yurt dışına göç etmek için sıra bekleyen işçilerimizin davaları seçim meydanlarının ana davaları olmalıdır. Boş vaatlerle milletten oy koparmak için kürsüye çıkacak olan politikacı işlediği suçun önemini duyacak şekilde soru yağmuruna tutulmalıdır.

Örneğin işçi grevlerinde doğrudan doğruya işverenin çıkarlarını savunan partiler, özellikle iktidar partisinin sözcüleri kurşunlarla bombalarla coplarla işçilerimize yapılan saldırıların hesabını vermek zorunda kalmalıdır.

Bütün partiler korkunç bir hızla yükselmekte olan hayat pahalılığını düşürmek vaa-diyle seçimlere girecektirler. Bu şimdiye kadar hep böyle olmuştur. Vaatlar bir tarafta kalmış hayat pahalılığı çok daha büyük bir hızla yükselmekte devam etmiştir. Özellikle iktidar partisi mensuplarından ne yüzle yine de milletin karşısına çıktıkları israrla sorulmalıdır.

Muhalefet partilerinin sözcülerinden de dört yıldır bu konuda dişe dokunur ne faaliyette bulduklarının hesabı sorulmalıdır.

Parti sözcüleri bol bol vaatlerde bulunmak yerine vatandaşın en hayati sorularını cevaplandırmak zorunluluğunu duymalıdır.

Seçimlerin gerçekten demokratik bir nitelik kazanmasından bu ve benzeri hesaplaşmaların önemli bir katkısı olacaktır kanısındayız.

F. Naci ve Korkmazgil'in mahkûmiyet kararları bozuldu

«Ekim ihtilâli» nin 50. yıldönümü dolayısıyla Ant dergisinde yazdığı yazı yüzünden Fethi Naci, Atatürk'ün Ekim ihtilâli üzerindeki sözlerini tekrarlıyarak komünizmi övdüğü gerekçesiyle bir buçuk yıl ağır hapis cezasına çarptırılmıştı. Yargıtay, Atatürk'ün sözlerini tekrar etmeyi suç saymamış, mahkûmiyet kararını bozmuştur.

«Kızılmak», adlı şiir kitabının T.C.K. nun 142. maddesine aykırı olduğu gerekçesiyle Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesince mahkûm edilen Hasan Hüseyin Korkmazgil hakkındaki mahkûmiyet kararı da Yargıtay 1. Dairesi tarafından esas-tan bozulmuştur. Yargıtay kararında «Bir memlekette açlığın, yoksulluğun, sefaletin mevcudiyetinden bahsedilmesi ve mücerret emperyalist düzenin yerilmesinin ve sömürücülüğe, vurgunculuğa yol açan emperyalist düzenin değiştirilmesi gerektiğinin savunulması», nın 142. maddeye aykırı olmayacağı ve suç teşkil etmeyeceği belirtilmiştir.

Polis Kurşunu

Varlığını Türkiye halkının devrimci mücadelesine adanmış olan arkadaşlarımız Taylan Özgür, bir polis kurşunu ile kahpece arkadan vurularak öldürüldü. Bu olağan bir adam öldürme olayının çok ötesinde anlamlar taşıyan bir siyasi cinayettir ve ardında yatan gerçeklere dikkatle eğilmemizi gerektirir.

Taylan Özgür'ün kişiliğinde temsil edilen devrimci gençlik ne istiyor, ne için mücadele ediyor? Basit bir polis memuru, yaşantısını devrimci mücadeleye adanmış bir Türk gencini güpegündüz ve sokak ortasında uzun nam-lulu kovboy tabancası ile nişan alarak vurmak cesaretini nereden alıyor? Bu siyasî cinayeti olağan bir zabıta olayı gibi göstermek isteyen ve için için sevenler, «Oh olsun kerataya, karışır mı böyle işlere?», diyenler kimlerdir? Bu sorulara cevap arayarak gerçeğe varmaya çalışalım.

Emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerinin sürdürmeye çalışadıkları sömürü düzeni Türk toplumunu her geçen gün artan bunalımlara itmektedir. Hal-kımızın hatırı sayılır bir kesiminin hâlâ ev denemeyecek izbelerde barınmak zorunda kalması; yarıya yakın bir kısmının okuma yazma imkânlarından yoksun bulunması; hastahane kapılarında sürünmesi; ekmeğin yağın şekerin fiyatının ve dolayısıyla geçim sıkıntısının artması hep bu bozuk düzenin sonuçlarıdır. Temelde iktisadi olan bunalım sosyal ve ideolojik plânda çeşitli biçimlerde yansımakta ve Türk toplumunun çok büyük bir kesimini etkisi altına almaktadır. Fabrika işçisinden topraksız köylüsüne, az topraklı küçük üreticisine, küçük ve orta esnafına, memur ve subayına, öğretmen ve öğrencisine ve hatta millî niteliğini yitirmemiş sermayedarına kadar toplumumuzdaki çeşitli sınıf ve tabakalar emperyalizmin, değişik ölçüde ve değişik biçimlerde, baskısına maruz bulunmaktadır. Diğer bir ifade ile, emperyalizmin dümen suyuna girmiş bir avuç işbirlikçi sermayedar ve toprak ağası dışında tüm Türkiye halkının çıkarı emperyalizmin desteğinde sürdürülen sömürü düzenine karşı verilen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katılmayı gerektirir. Ne var ki, emperyalizmin ideolojik alandaki şartlandırılmalarının da etkisiyle, baskı altında tutulan kitlelerin bu sömürü düzenini tezgâhlayan azınlığı ayırdeyip tanınmaları güçleşmekte ve bu ayırım ancak sınıf mücadelesinin keskinleştiği anlarda, fabrika ve toprak işgalleri gibi, somut olaylar içerisinde, açık seçik yapılabilmektedir. Bu gibi somut olaylarda dahi, bugünkü düzenin koşulları içerisinde, emperyalizmin çirkin yüzü maskelenmekte ve kitlelerin gerçeği öğrenerek aydınlanmasını engellemek için her tedbire başvurulmaktadır. Amaç, çıkarları emperyalizmle çelişen ve bu nedenle bağımsızlık mücadelesine katılmaları gereken kitlelerle gerçek arası-na bir perde çekerek onları bu mücadelenin dışında tutabilmektir. Devrimci genç-

lik, hayatı pahasına da olsa bu perdeyi parçalamaya çalıştığı için polis kurşunlarına hedef olmaktadır.

Devrimci gençliğin eylemlerini bir üniversite reformu isteğine sınırlayanlar ve anarşist hareketler olarak niteliyenler gerçekte bu gençliğin halk sınıfları ile eylem içinde kurmaya başladığı devrimci bağlardan korkanlardır. Bugünkü düzende, sırtlarını dış sermayeye, yani emperyalizme dayayarak, hâkim gözükken işbirlikçi sermayedar ve ağa sınıfları bu hâkimiyetlerinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu çok iyi bildikleri için korkmak tadırlar. Geniş halk kitlelerinin, tüm millî güçlerin, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi saflarında yerlerini alması halinde çevrelerindeki çemberin gittikçe daralacağını hesaplayan bir asalak sınıfların, kapana tutulmuş canlılara özgü bir yirticilikle saldırıya geçmeleri doğaldır. Bu amaçla perde arkasından oynatılan kuklalara cesaret aşısı yapılarak devrimci gençle kurşunlatılmakta, yok edilemeyenler ise türlü iftira ve yalanlarla lekelenmeye çalışılmaktadır.

Devrimci gençler, bilimin şaşmaz doğruluğunun ışığı altında bugün «düzen» adı altında oynanan oyunun içyüzünü kamu oyuna açıklamak istedikleri için kurşunlanıyorlar. Devrimci gençler bu çirkin oyunda sahneyi dolduran yüzlerce kukla ile uğraşmaktansa perdeleri parçalayıp sahne arkasında gizlenerek ellerinde tutanlarla, emperyalizm ve ortakları ile uğraştıkları için egemen sınıfların uykularını zehir ediyorlar. Sömürü olayının söz konusu olduğu her toplumda devlet egemen sınıfların baskı aracıdır. Tarafsız değildir. Devlet, baskısını emniyet kuvvetleri ile uygular. Devletin maaşlı memuru polis, düzenin ücretli bekçisidir. Polisin her yaktığı kurşunda işbirlikçi sermayedar ve ağa sınıfının büyük payı vardır. Her kim ki hem bu düzeni beğenmediğini ve değiştireceğini söylüyor hem de devletin emniyet kuvvetleri tarafından destekleniyor, polislerle kucaklaşıyorsa o kimse yalan söylüyordur; emperyalizmin maaşlığını yapıyordur. Her kim ki eylemiyle egemen sınıfların rahatını kaçırarak biçimde düzene karşı çıkıyor ve bu nedenle polis kurşunlarına hedef oluyor, işte o gerçek devrimcidir. Tarihin akışı, biz istesek de, istemesek de gerçek devrimcilerden yanadır. Gün gelecek tüm halkımız; evinin duvarsız, ailesinin gıdasız, çocuğunun okulsuz kalmasının; para tüccarı, mal tüccarı, din tüccarı tarafından ayrı ayrı sömürülmesini, bağımsızlığını yitirerek ele muhtaç duruma gelmesinin gerçek nedenlerini kavrayacak, baş düşmanının emperyalizm ve onun yardakçaları olduğunu anlayacaktır. Gün gelecek GERÇEKTEN DEMOKRATİK VE BAĞIMSIZ TÜRKİYE kurulacaktır.

Osman Ulagay

Parti içinde oportünist unsurlar bulundukça birlikten, beraberlikten sözetmek bir aldatmacadan öte geçemez.

Sosyalist

bir partide gerçek birlik ancak bilimsel sosyalizmin temeli üzerinde olabilir.

Yoksa ilkelerin sözkonusu edilmediği birlik beraberlik teraneleri kesin olarak sahtedir.

iran'da toprak

ABD ve Avrupa'daki kapitalistlerin sözcüleri İran'ı sürekli olarak geniş sosyal ve ekonomik reformlar gerçekleştiren ve yüksek selen yaşama standartları ve daha fazla sosyal adalet yolunda kararlılıkla ilerleyen başarılı bir "gelişen ülke" modeli olarak gösterirler. Geniş ve temelli reformlar yapıldığı doğrudur; fakat aşağıdaki yazının resmi bilgilere dayanarak açıklığa kavuşturduğu gibi, reformlardan yararlananlar yoksul kitleler değil, toprak ağaları ve kapitalistler olmuştur. Şimdi ABD'de bulunan bir İran'lı sosyoloji öğrencisi tarafından hazırlanmış olan aşağıdaki yazı İran Öğrenci Konfederasyonunun organı Iran Report'un temmuz 1968 sayısından alınmıştır.

Esas olarak toprak parçalarının yeniden dağıtımından ibaret olan İran Toprak Reformu (1962-67) nun ilk iki aşamasının hemen hemen tamamlanmış olduğu hükümetçe ilân edilmiştir. Tarımsal üretimi artırıcı tedbirleri içeren üçüncü aşamanın uygulanmasına şimdiden geçilmiştir. Ana direği toprak reformu olan, feodal ilişkileri ortadan kaldıracak, sömürmeyi ve sınıf çatışmasını sonlandıracak, içerisinde bireyin haklarının korunacağı ve kişisel inisiyatifin teşvik edileceği gerçek bir demokrasiyi kuracak olan "Beyaz Devrim" büyük bir başarı olarak ilân edilmiştir.

İran'ın uzun zamandan beri bir toprak reformuna hazır olduğuna şüphe yok. Toprak ağalarının topraklarını geleneksel kiracılara aynı ürünün belli bir oranı karşılığında işlemek üzere bıraktıkları müzare'e sistemi İran tarımında yüzyıllardır egemen olmuştur. 1960'ca ekilen arazinin % 70 i bu şekilde işlenmekte geriye kalan % 30 u da az veya çok bu sisteme benzemektedir. Müzare'e kapitalist tarımın gelişmesinin önüne bir sürü engeller koymaktaydı. Bunların başında, hem toprak ağalarını hem de köylüleri belli kalıplarda tutan ve bu yüzden de daha iyi tarım yöntemlerinin getirilmesini engelleyen kömünal ekim sistemine işaret edilebilir. Bu sistem toprağın serbest transferini engeller ve sermayeyi muhtaç köylüden onu genellikle verimsiz bir biçimde kullanan toprak ağalarına yüksek rantlar biçiminde aktarır. (Bu rantlar İran'ın birçok bölgelerinde ürünün % 40 ile %50 si arasında değişir.) Tarımsal üretimin artması tablo I de görüldüğü gibi özellikle yavaştır, gerçekte bu artış o denli yavaştır ki adam başına düşen tarımsal üretim azalmaktadır.

TABLO : I

İran'da tarımsal üretim ve adam başına düşen tarımsal üretim endeksleri (1952-54=100)

	Tarımsal üretim	Adam başına düşen tarımsal üretim
1935-39	85	118
1957-58	117	106
1958-59	119	108
1959-60	123	106
1960-61	118	96

İran nüfusunun yaklaşık olarak beşte üçü geçimini topraktan sağlamaktadır. Çoğunluğun kaderi ezilmişlik ve yoksullukla olup, çok küçük toprak mülkiyetleri dışında onları köy proleteriyasından ayırdedecek pek az şey vardır. 1960 ta tüm toprak sahiplerinin % 65 ini meydana getiren beş hektardan az toprağı olan köylüler bu kategoriye girerler. Ortalama olarak sadece 1,3 hektar ekilir toprakları olan bu insanlar 5 sığır eşdeğerinde hayvana sahiptirler. Toprak sahiplerinin % 48 i, çekim hayvanları olmadığından geniş ölçüde ödünç alma işlemlerine başvurmakta, bunu başaramayanlar da toprağı kürekle işlemektedir. Topraktan aldıkları gelir çok azdır; rantı çıkarıldıktan sonra 300 ilâ 1200 kg. tahıl arasında değişmektedir. Pazarlıyacak pek az ürünleri vardır. 1956 da İran için adam başına kalori alımı 2140 olarak tahmin edilmiştir. Bu günlük ortalama girenin % 86 sıdır. Protein alımı ise beslenme ihtiyacının % 18 i kadardır. En düşük gelir kategorisinde olan bu küçük toprak sahipleri sürekli olarak bir yarı açlık içindeydi. Genellikle ağır borçlar altında ezilir, son derece yüksek faiz öderlerdi. Üstelik buğday ve arpa fiyatlarının mamul madde fiyatlarına oranla tedrici düşmesi hayatın temel ihtiyaç maddelerini temin etmeyi gıde daha çok zorlaştırıyordu. Bu koşullar listesine köy bölgelerinde sağlık bakımının yokluğu, çocuk ölüm oranlarının % 50 ye yakın oluşu, yaşları 10 veya daha yüksek olanların % 85 inin okuma yazması olmadığı ve köy dışında iş imkânlarının kıtlığı eklenmelidir.

1960 da beş hektardan az toprağı olan 5,932,000 aile vardı; hayvanı olup hiç toprağı olmayan ailelerle (2,228,000) birlikte bunlar tarım nüfusunun aşağı yukarı 2/3 ünü meydana getirmekteydiler. Bu rakam ne toprağı ne de hayvanı olan ve geçimlerini ırgat olarak sağlayan ailelerle birlikte 2,000,000 i buluyordu. Böylece 10,000,000 dan fazla insan veya köylük bölgelerde yaşayanların üçte ikisinden feci bir yoksulluk içinde yaşamaktaydı.

Durumları iyi toprak sahibi köylüler (çoğunlukla 10 ilâ 20 hektar toprağı olanlar) sayıca 224.000 olup toprak sahibi köylülerin % 12 si kadardı. (Durumları iyi köylü ailelerinin nüfusu yaklaşık olarak 1,369,000 idi). Bu köylüler ortalama olarak 7,5 hektar toprak işlemekte olup 11,8 sığır eşdeğerinde hayvana sahiptirler. Çift hayvanı sıkıntısı çekmeyen bu köylüler rant çıktıktan sonra 2,5 ton tahıl kadar bir gelire sahiptirler. Bunun dışında ticari ürün yetiştiren toprakları yoksul köylülerinkinden üç kat daha fazlaydı. Gene de zengin köylüler kır kesiminde yüz yılımızın başında Rusya'daki kulakları andırır bir biçimde dinamik bir güç teşkil etmiyorlardı, çünkü varolan feodal ilişkiler ve pazarın darlığı onlara pek fazla bir ekonomik kontrol imkânı vermemekteydi.

Büyük çapta yoksulluk, şartların doğduğu memnunsuzluk ve tarımsal üretimin az artışı köy kesimindeki huzursuzluğu ciddi bir tehlike haline getiriyordu. 1961 de Dr. Amin hükümeti iki amaçla bir toprak reformu başlattı, İran tarımını modernleştirmek ve bir

köylü ayaklanması tehlikesinin önüne geçmek. Bu program "hür dünyanın az gelişmiş ülkelerinde toprak reformunu sadece ihtilali engelleyen bir tedbir olarak değil, aynı zamanda dış ülkelerdeki pazarın gelişmesine yol açan bir girişim olarak gören ABD hükümetinin tam bir desteğini kazanmıştı.

Pazar ekonomisi çerçevesi içinde kalaraktan toprak reformunun izliyebileceği iki yol vardı. Köylülerin çıkarlarına hizmet edecek olan birincisi tüm toprakları millileştirmek veya (daha az radikal olarak) bütün büyük mülkleri, toprak ağalarına ödenecek nominal miktarlar karşılığında alıp üreticilere dağıtmak olacaktı. Sözü edilen reform geçmişin bütün feodal kalıntıları söküp atacağı için tarımsal üretimin büyümesi uzun vadede çok daha hızlı olmuş olacaktı. İkinci yol ise toprak ağalarının gücünü gerçekte azaltmadan köylülerin toprak açlığına taviz vermek, feodalizmin köklerini bütünüyle sökmeden kapitalist tarımın gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaktır. Tahmin edilebileceği gibi kısa bir kararsızlıktan sonra rejimin izlemeği uygun gördüğü yol bu ikincisi oldu.

Toprak reformunun birinci aşamasında (1962-64) birden fazla köye sahip kişiler kendilerine bir köy (veya birden fazla köyden toplamları bir köy edecek parçalar) seçmek ve kalanını köylülere satılması için hükümete devretmekle yükümlü tutuldular. Bu, başta planlandığı gibi ailelere değil fertlere uygulandığı için birçok toprak ağası birinci aşamayı topraklarını kendi yakınlarının adına kaydederek, kolayca savdılar. Bu gediğe rağmen, ilk aşamada hükümet özel kişilere ait 13,000 - 14,000 kadar köy devralmıştı ki bu olgu reformdan önce toprak dağılımının son derece eşitsiz olduğunu göstermektedir. İkinci aşama ağustos 1964 te yürürlüğe girdi. Son biçimi ile toprak ağalarına belli bir tavanın üzerindeki toprakları için aşağıdaki yolların birini seçmek gerekliliğini koydu:

- 1) Geleneksel kiracılara 30 yıllığına (son 3 yılın ortalama net gelirine eşit bir sabit miktarla) kiraya vermek.
- 2) Topraklarını geleneksel kiracılarına onların rızasıyla Toprak Reformu Kanununun tayin edeceği bir fiata satmak.
- 3) Eğer kiracılar kendi paylarını satmak istiyorsa onların paylarını satın almak.
- 4) Toprağı kiracılarla ürünün eski bölüşümü esaslı üstüne bölüşmek. (Toprağın 3/5 ini kiracıya bırakmak.
- 5) Kiracılarla ürünün eski bölüşümü oranında ortaklıklar kurmak.

Makinayla ve ücretli işçiyle işlenen toprak parçalarıyla sadece toprak ağasına ait olan meyve bahçeleri bölünmeden bağımsız tutulmuştur. Geleneksel kiracıya dağıtılacak toprak miktarı onun arazisinin büyüklüğü ile belirlenecektir. Üstelik, tohum, çift hayvanı gibi ekim unsurlarını temin eden kira-

Toprak reformu

Az gelişmiş ülke
sosyal adaletsizliği kökünden
verimliliği yükseltecek
bir sosyal ve ekonomik kalkınma
katkıda bulunacak
gerçek bir toprak reformu
yapılması mümkündür?
İran denemesi bu soruya olumsuz karşılık verir.

çılara yalnızca emeklerini sunanlara kıyasla öncelik tanınacaktı. Öncelik merdiveninde tarım işçileri ve yoksul köylüler daha sonra gelmekteydi. Uygulamada bu sonuncuların hiçbir kazancı olmadı.

Ocak 1967'ye dek reformun birinci ve ikinci aşamalarının birleşik sonuçları tablo ikide gösterilmiştir.

TABLO : II

Toprak sahibi olan köylüler	786.715
Kiracı olan köylüler	1.223.968
Hissedar olan köylüler	153.111
<hr/>	
Geleneksel haklarını satan köylüler	2.163.794
	14.187
<hr/>	
Toplam	2.177.981
Doğrudan ekimle uğraşan toprak ağaları	725.535
Reformdan başışık tutulan mekakanize çiftlikler	1.277
Reformdan başışık tutulan meyve bahçeleri	2.650

Bu vakte kadar 2,315,950 köylü ailesi veya yaklaşık olarak köy ailelerinin % 72 si reformdan etkilenmiştir. Reformun uygulandığı köylerde kurulacak olan köy kooperatiflerinde köylülerin üyeliği zorunluycdu. Görünürde bu kooperatifler ekimin gidişatını kontrolde toprak ağalarının yerini alacaklardı, fakat zamanla asıl fonksiyonları toprak ağasına ödenme zamanı gelen taksit ve rantları, köylüden çok köyün tümünü yükümlü tutarak garantilemek oldu.

Reformun birinci aşamasında toprak ağaları tarafından köylülere satılan köylerin değeri 8878 milyon riyal (\$ 100 milyon) olarak belirtilmiştir. Bu miktarın 2802 milyon riyal (\$ 35 milyon) birinci taksit olarak Ziraat Bankasına toprak ağalarına ödenmiştir. Aynı devre alıcıları toprağın değerinin tamamını 15 ayrı yıllık taksitle ödeyecek olan köylülerden toplanan miktar 4888 milyon riyal (\$ 6 milyon) idi. Böylece reformun hükümet üzerindeki toplam malî yükü hafif olacaktı. Üstelik toprak ağalarına yapılacak ödemeleri kolaylaştırmak için 55 devlet fabrikası hisse senetleri çıkarmış ve toprak ağalarına tazminat senetlerini, bu fabrikaların hisselerini satın almak isteyen ticarî bankalarda iskonto ettirme imkânı sağlamıştır.

Toprak ağalarına ve zengin köylülere yapılan hükümet yardımı daha başka birçok şekiller aldı. Esas olarak bunlar kapitalist çiftçiliği geliştirme yolunda alınmış tedbirlerdi. Birkaç örnek zikrelelim; Ekilmemiş topraklar için toprak ağalarına satın alma öncelik hakkı tanınmıştı ve bunlar bu toprakları ekime açmak amacıyla Ziraat Kredisi ve Köy Gelişmesi Bankasından borç alabilmekteydiler. Esas olarak yoksul ve orta halli köylülere cari harcamalar ve mevsimlik ihtiyaçlar için verilen borçlar 3,314 milyon riyalden 1,753 milyon riyala düştü,

yani aşağı yukarı yarı yarıya indi. Öte yandan üretim projeleri için toprak ağalarına verilen birçok borçlar dört kat artarak 494 milyon riyalden 1.803 milyon riyale fırladı. Köylülere kredi sağlama görevi köy kooperatiflerine bırakılmıştı. 1966-67 de 936.000 üyelik 7.033 köy kooperatifi eliyle verilen borçlar 3.024 milyon riyali buldu ki bu miktar kooperatiflerin 1965-66 da verdiklerinin % 60 üstündedir. Alınacak kredinin miktarını belirleyen kooperatif hisselerinden daha çok alabildikleri için, burada asıl kazançlı çıkanlar durumu iyi köylülerdi. Hükümet malî kaynaklarını giderek köy kooperatiflerinden çok toprak ağalarına ayırdı. Köylünün kredi ihtiyacı 1960 ta 7,25 milyon riyali buldu oysa bu miktar karşılanamamaktaydı. Bu ihmal, kooperatiflerin daha kurulmuş olduğu 45.000 köyde özellikle belli oluyordu. Kapitalist çiftçiliği teşvik için hükümet, 1966 haziranında topraklarını kiraya verecek olan toprak ağalarına reformun ikinci aşamasında topraklarını üç yıl traktörle sürmek veya bu toprakları kiracılara satmak zorunluluğunu getiren bir kanunu meclisin tasvibinden geçirdi. Bu tedbir aynı zamanda, birçok durumda yeni mülk sahibi köylülerin ödediği yıllık taksitlerden daha fazla rant ödeyen küçük kiracıların kırgınlıklarını gidermeği amaçlamıştı. Ancak pratikte hükümet makina satın alabilecek tek gurup olan toprak ağalarına daha elverişli şartlarla tarım makinaları sağlamış oldu.

Hükümetin gütmekte olduğu politika gençlerde Toprak Reformu Kurumu'nca hazırlanıp Meclisin tasvibine sunulan bir tasarıdan da belirtilmektedir. Her bölgede asgarî toprak büyüklükleri belirlenmiştir. Öte yandan köylüler belirlenmiş asgarinin iki katına kadar toprak satın alabilirlerdi. Kiralama üstüne ise hiçbir sınırın konulmamış olması anlamlıdır. Yeni tasarı kanunlaşırca üyeleri reformdan sonra kiracı veya mülk sahibi haline gelen köylüleri yarıcı işçiler ve ikinci aşamada bölünme maddesini seçen toprak ağaları olan hissedarlık birimleri meydana getirilecektir. Bu birimlerin fonksiyonları arazi parçalarının yoksul ve orta halli köylülerden zengin köylülere transferini kolaylaştırarak büyük icarlı mülkler meydana getirmek (sulama toprakları da yirmi hektardan ve yağmursuyu ile beslenen topraklarda kırk hektardan az olmamak üzere) olacaktır.

Sonuç olarak reformun İran'ın köylük bölgeleri üstüne etkisi hayli fazla olmuştur. Reform, İran feodalizminin belkemiği olan müzare'e sistemine büyük bir darbe indirmiştir; fakat müzare'e temeli üstüne oturduğundan reform, bir dereceye kadar değişmiş şekliyle olsa da, sistemin en geri özelliklerini muhafaza etmiştir. Yüzyıllardır süregelen feodal sömürden doğan mahalli değişikliklere hatta komşu köyler arasında ki farklılaşmalara dokunulmamıştır. Toprağın, geleneksel arazi parçalarının büyüklüğü esaslı üzerine dağıtımı köy bölgelerindeki sınıf bölümünü değiştirmiştir. Yeni kiracılar

aşağı yukarı eskisi kadar yüksek rantlar almaktadırlar. Liste kolayca uzatılabilir.

Gene de toprak parçalarını genelleştirilerek ve mülk sahibinin işlediği topraklara dönüştürerek, belirsiz süreli icar sözleşmeye dayanan icar koyarak reformun bir şartlar dizisi yaratmıştır. Bu ayarlamada fonların köylülerden toprak almasına transferi (tazminat ödemeleri şeklinde) zirai kredinin büyük kısmının büyük toprak sahipleri ve şirketlere ayrılması, makişmanın baskısı ve durumu iyi köylülerin köy kooperatiflerinde daha elverişli yerleri işgal etmekte olmaları ve hükümetin yerli ve yabancı sermayenin tarıma girmesini şüphesiz kapitalist çiftçiliğin gelişmesini hızlandıracaktır. Bununla ilgili olarak İngiliz, Amerikan, Kanada, Alman ve Japon malî ve sınaî kuruluşlarının tarım projelerine yatırım yapmak için daha şimdiden rekabet etmeleri zikredilebilir.

Dolayısıyla günümüzdeki trendler, büyük ticarî çiftliklerin sayısında tedrici bir artış ve köylüler arasındaki farklılaşmanın hızlanması yönüne işaret etmektedirler. Bunlar ekonomi için ciddi sorunlar getireceklerdir. 1956 ile 1966 arasında köy nüfusu % 18 artarken şehir nüfusunun % 80 artması gerçeğinin açıkça gösterdiği gibi köylerde yüksek işsizlik seviyesi büyük sayıda köylüleri şehirlere geçmeye zorluyordu. Köylük bölgelerde kapitalist gelişmenin hızla ilerlemesi ve yoksul ve orta halli köylülerin büyük kısmının mülksüzleştirilmesi şüphesiz sınaî büyümeye bel bağlayan işsiz kitlesini şişirecektir. Yeni yaratılan iş sayısı bu akımı karşılamıyacaktır. Üstelik kaynakların bugünkü müsrifçe harcanması (yani büyük askerî harcamalar ve genellikle yabancı ve başlıca Amerikan çıkarlarının İran ekonomisi üzerindeki egemenliği) sanayileşmenin hızla gelişmesine engeldir.

Dolayısıyla, rejimin reformdan doğacak olan çelişkileri çözebileceği çok şüphelidir. Rejim İran tarımının temel sorunlarını çözecek güçte değildir, çünkü adalet, eşitlik, özgürlük ve gelişme üstüne yapmış olduğu görevlere rağmen toprak ağalarının ve köy burjuvazisinin beğenisi olduğunu göstermiştir. Sayıları on milyon civarında olan yoksul köylülerin kaderini düzeltmek yolunda pek az çaba harcanmış, tersine tedrici mülksüzleştirilmeleri için yol açılmıştır.

Bu dönemde daha büyük bir soru ile karşılaşyoruz: Eğer tartışma çerçevesi bir pazar ekonomisi ise az gelişmiş bir ülkede sosyal adaletsizliği kökünden kazıyacak, verimliliği yükseltecek ve hızlı bir sosyal ve ekonomik kalkınmaya katkıda bulunacak gerçek bir toprak reformunun yapılması mümkün müdür? İran denemesi bu soruya olumsuz karşılık vermektedir.

Farhad Khamsi

Rejim

İran tarımının temel sorunlarını çözebilecek güçte değildir, çünkü adalet, eşitlik, özgürlük ve gelişme üstüne yapmış olduğu gevezeliklere rağmen toprak ağalarının ve köy burjuvazisinin bekçisi olduğunu göstermiştir.

SOSYALİST

Parti içi eğitim

Sosyalist bir partinin toplumdaki çeşitli durumlarda doğru siyasi eylem çizgisi ni saptayabilmesi ve izleyebilmesi için, o örgütün üyelerinin sosyalist teoriyi iyice benimsemiş olmaları gerekir. Lenin'in ünlü sözünü bütün sosyalistler bilir: «Devrimci teori olmadan devrimci eylem olamaz... ancak öncü bir teorinin yönettiği bir parti öncü mücadele görevini başarabilir.» (8) Lenin'in sözünü ettiği devrimci teori, bilimsel sosyalizm işçi sınıfına toplum içindeki yerini ve hedefine varmak için gerekli strateji ve taktikleri tayin etmesinde yol gösterecektir. Ancak bu devrimci teori sayesinde işçi sınıfı sosyalizm uğruna mücadelesinde aşılması gereken aşamaları ve düşmanı yenmek için mücadelenin hangi toplumsal güçler ile güçbirliği yapabileceğini tesbit edebilir. Bu yüzden teorik eğitimin her dönemde en önemli mesele olduğunu ve teorinin sadece uzun vadeli meselelerin çözümünü değil, kısa vadeli, günlük pratik meselelerin çözümünü de büyük önem taşıdığı ortadadır. Yoksa teorik eğitimin önemini kavrayıp, bilimsel sosyalizmi üyelere hazmettirmenin amacı bütün parti üyelerini kitap kurdu veya teorisyenler durumuna yükseltmek değildir. İfade yaşanan toplumu doğru yorumlayıp, değiştirmek ve sosyalist saflardaki sapmalara karşı doğru ideolojik çizgiyi izleyebilmek için de bize sosyalist teori gerek. «Teorik çalışma olmaçan hareketin başarılı olarak büyümesi imkânsızdır.» (9)

Sosyalist teori ancak sosyalizmin büyük ustalarının yazmış olduğu kitaplardan öğrenilebilir. Bu kitaplarda toplumların gelişme kanununu toplumlara değiştirmek için verilen mücadeleleri ve elde edilen tecrübeleri buluruz. Bu kitapları, sosyalist teorinin özünü kavramamış bir kişi gerçek sosyalist olamaz. Sosyalist kitaplar oportünizme karşı en güçlü silâhtir. Oportünist hainlerin kitaplarına karşı alerjileri buradan gelir. «Teori düşmanlığı oportünizme bağlıdır. Oportünist açıdan teori, bir engel, sosyalist geçmişin başbelası bir gölgesi tamamen gereksiz bir şey olarak düşünülür.» (10)

Parti içi teorik eğitimde çeşitli yöntemler uygulanabilir. Bunlar, toplu halde tartışılmalı kitap okuma, seminerler, konferanslar, söyleşiler biçiminde olabilir. Ayrıca partinin periyodik olarak tüm teşkilât ve üyeleri için yayınlacağı broşür ve risaleler de son derece yararlıdır. Parti içi teorik eğitim çok ciddi bir biçimde yürütülmeli, hiçbir üyenin, kimliği ne olursa olsun böbürlenmesine, meseleyi tam kavrayamamış üyelere yukarıdan bakmasına asla izin verilmemelidir. Parti içindeki en zararlı ve gelişmeyi baltalayan eğilimlerden birisi budur. Alçak gönüllülük ve en basit meselelere karşı bile gösterilecek bir ilgi diğer üyeleri teşvik edici bir unsur olacaktır.

Profesyonel devrimci kadro

Parti içindeki teorik eğitimin asıl amaçlarından birisi, belkide en önemlisi kadrolar

yetiştirmektir. Mao Tse Tung eğer partinin kadroları arasında sosyalizmin sistematik ve pratik bir incelemesini yapan yüz ya da iki-yüz kişi olsa Japon emperyalistlerini yenebilecek durumda olduklarını, söyleyerek, devrimci kadroların önemini açık olarak belirtmektedir. Bir toplum hangi gelişme aşamasında olursa olsun sosyalist kadrolar yetiştirmek için teorik eğitim zorunludur.

Sosyalist bir parti ciddi bir teorik eğitimle devrimciliği meslek haline getirmiş bir devrimci kadro yaratmalıdır. Bu kadro partinin militan çekirdeği niteliğinde olacaktır. Böyle bir devrimci kadronun kurulması partinin yığın hareketlerinde ve ülkenin dört bir yanında yürüteceği emekçileri bilinçlendirme örgütlenme eyleminde başarı sağlamasının en büyük unsurlarından biridir. Devrimciliği meslek edinmiş böyle profesyonel devrimci kadro aşağı yukarı mücadelenin her biçiminde ustalaşmış olacaktır. Lenin daha 1901'lerde bunun önemini kavrayarak şöyle diyordu: «...siyasi polise karşı mücadele özel vasıfları gerektirir, devrimciliği meslek edinmiş olan devrimciler gerektirir.» (11)

Profesyonel devrimci kadronun kökeninin öğrenci ya da işçi olmasının önemi yoktur. Önemli olan bu kadroyu oluşturan kişilerin günün 24 saatini emekçilerin davasına harcamasıdır. Bu nitelikte bir devrimci kadronun kurulması, parti örgütünün tüm ülkeye yayılmasını, yüzlerce yeni kadronun yetişmesini sağlayacaktır.

Bu profesyonel devrimci kadro elbette ki, sosyalizmin bilimini iyice hazmetmiş, ileriye gören, yetenekli, fedakarlık duygusuyla dolu, çetin günlerde sarsılmayan, ve kendini partiye ve ulusa adanmış kişilerden oluşacaktır. Bu kadro egoizmden, bireysel kahramanlıklardan, böbürlenmeden, her türlü gevşeklikten ve sektarizmden uzak olacaktır. İşte, bu nitelikte profesyonel devrimci kadro yaratabilen bir sosyalist parti işçi sınıfının önünde dimdik durabilir; sınıfına öncülük ettiği kadar diğer partili olmayan yığınların saygısını kazanıp onları disiplin ve mücadele ruhu ile donatabilir.

Parti oportünist unsurları temizliyerek güçlenir

Toplumdaki sınıf çelişkileri yankısını parti içinde de gösterir. Parti içinde farklı görüşlerin çatışmasının temelinde bu çelişkiler yatar.

Parti içindeki ideolojik çatışmaların amacı bu çelişkileri çözmektir. Bu çelişmelerin bazı parlak sözlerle veya uzlaştırıcı tutumlarla örtülmeye çalışılması partinin hayatiyetine son verir. Bu yüzden her türlü görüş ayrılıklarının parti içinde kesin sonuca bağlanması gerekir. Engels, «Çelişmeler asla uzun süre gizlenmemelidir, aksine daima tartışılıp sonuca bağlanmalıdır.» (12) der.

Parti içi çelişmelerin birçok kaynakları vardır. Herşeyden önce sınıflı bir toplumda

proletaryanın çeşitli sınıf ve tabakalarla sayısız ilişkilerde bulunduğunu unutmamak gerek. Proletarya gibi onun partisi de toplumda türlü sınıf ve tabakalarla ilişki halindedir. Bu yüzden burjuvazinin ve onun ideolojisinin çeşitli yerlerden geçerek parti içine sızması kaçınılmaz bir şeydir. Bunun nedeni, işçi sınıfının gayri-mütacanis bir kitle oluşudur. İşçi sınıfının arasında burjuvazi ile bağlarını tamamen koparmış «saf» proleter kitle bulunduğu gibi, proleter olmayan sınıflardan gelen kişiler de kendi eğilimlerini getirmişlerdir. Bunlar küçük burjuvaziden ve proleter olmayan sınıflardan gelen unsurlardır.

Ayrıca işçi sınıfının en üst tabakasını meydana getiren işçi aristokrasisi ise burjuvazi ile kesin uzlaşma içindedir. Bu tabakadan da parti içinde çeşitli biçimlerde etkide bulunması kaçınılmazdır. Bu tabaka için Lenin şöyle diyor: «Yaşayış tarzlarıyla, ücretleriyle, dünyayı kavrayış tarzlarıyla tamamen küçük burjuva olan, burjuvalaşmış işçiler tabakası veya işçi aristokrasisi ikinci enternasyonalin başlıca dayanağı ve halen de burjuvazinin (askeri olmayan) başlıca sosyal desteğidir. Çünkü bunlar, burjuvazinin işçi hareketindeki gerçek ajanları, kapitalistlerin sınıfının işçi memurları, reformizmin ve şövenliğin gerçek propagandacılarıdır.» (13)

Mücadelenin değişik aşamalarında proletaryanın farklı tabakalarının düşünce, alışkanlık ve eğilimleri belirli görüş ayrılıkları biçiminde parti içinde görülecektir. Bütün bu küçük burjuva unsurlar şu veya bu biçimde parti içine girerek tereddüt ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğunu ve güvensizliği getirirler. Partide her türlü hizipçiliğin ve karışıklığın kaynağını aslında bu unsurlar teşkil eder. Parti içinde oportünist unsurlar buldukça birlikten, beraberlikten söz etmek bir aldatmacadan öteye geçemez. Sosyalist bir partide gerçek birlik ancak bilimsel sosyalizmin temeli üzerinde olabilir. Yoksa ilkelerin sözkonusu edilmediği birlik beraberlik teraneleri kesin olarak sahtedir. Engels'in birlik ve beraberlik lâfını ağızından düşürmeye, yenlere cevabı şudur: «Birlik çığlıklarıyla aldatılmaya gözyummamak gerekir. Birlik kelimesini dudaklarından düşürmeyen çoğu zaman en büyük ayrılıkların tohumunu ekenlerdir.» (14) Bu yüzden oportünistlerin sahte birlik çağrılarını inanmamak gerekir. Sosyalistler ilkelerin üzerinde pazarlığın sözkonusu olmadığı gerçek birliği savunurlar. Bunun dışında hiçbir uzlaşma yolu yoktur ve olamaz da. Temel ilkeler üzerindeki görüş ayrılıklarını ört-bas etme partinin ideolojik yozlaşmasının ve ölümünün yoludur. Bu yüzden partinin gerçek birliğinin sağlanması ve güçlenmesi için oportünist unsurların tasfiyesi zorunludur. Bununla ilgili olarak 1878'de Almanya'da sosyalistlere çıkarılan olağanüstü kanun sırasında Engels'in Londra'dan Berstein'e yazdığı şu satırlar ilginçtir: «Oyle görünüyor ki, diyalektik gelişim kanunlarının genellikle ispat ettiği gibi her büyük ülkedeki her işçi partisi sadece iç mücadelelerle gelişebilir. Alman Partisi, dövüşün ken-

ÖRGÜT MESELESİ

Ersen Olgacı

disinin başrolü oynadığı Eisenach ile Lassalle mücadelesinde bu günkü duruma geldi. Birleşmek, ancak Lassalle'in bir araç olarak, bile bile disiplin altına aldığı lümpen ilişkiler ortadan kalkınca mümkün olabilirdi. Ve bu zamanımızda çok daha çabuk gerçekleşti. Fransa'da bu bakunist teoriye fedâ edilen, ama bakunist mücadele araçlarını sürdüren, aynı zamanda hareketin sınıfsal niteliğini kendi özel amaçlarına feda eden kişilerde, birleşmek yeniden mümkün olmadan önce kendilerini tüketmek zorunluluğundadırlar. Böyle durumlarda birleşmeyi öğütlemek şüphesiz aptallık olur.» (15)

Evet sosyalist partinin temel ilkeleri etrafında gerçek bir birliği vardır. Bu birlik «mücadele veya hatta bölünme ve sonra yeniden, yeni bir temel üzerinde birlik.» (16) tir. Bu birliğin sağlanması için oportünist unsurların partiden mutlaka tasfiye edilmesi gerekir. Bu unsurlara karşı yürütülecek olan mücadele partinin güçlenmesinin en büyük teminatıdır. Stalin böyle unsurlara karşı amansız mücadele ve bunların partiden kovulması emperyalizme karşı savaşın başarısı için şarttır.» (17) diyor.

Parlamentar mücadele

Parlamentar mücadele konusu, özellikle geçen yüzyılda batıda sosyalist partiler arasında büyük tartışmalara yol açmıştır. İkinci Enternasyonalin oportünist partileri parlamentar mücadeleyi tek eylem biçimi olarak kabul ettiler. Lenin ve Stalin bu partileri oportünist tutumlarından dolayı çok ağır şekilde eleştirmişlerdir.

Parlamentar mücadele sosyalist partinin mücadele biçimlerinden yalnızca biridir. Bu aracın emekçileri bilinçlendirme ve örgütlenme eyleminde sonuna kadar kullanılması gerekir Lenin parlamentar mücadeleyi reddedenleri çok sert bir biçimde eleştirmiş, sosyalist partinin legal çalışma olanaklarından son katresine kadar yararlanmasını gerektiğini belirterek bu tür mücadeleyi reddedenleri sol-sosyalistler olarak nitelendirmiştir.

Parlamentar mücadele sosyalist partinin mücadele biçimlerinden birisi olduğuna göre bu mücadele biçimini reddetmek ne kadar yanlışsa bunu abartmak, olduğundan çok daha önemli göstermek ve giderek parti üyelerinin parlamento çatısına dolmak için birbirleriyle yarışa girmesi de oportünizmin ta kendisidir. Hele parti yöneticilerinin parlamento girmesi son derece yanlıştır. Bu tutum her an örgütün başında bulunmalarını gerektiren asli görevlerini engelliyeceği gibi parti yöneticilerini parti tabanından tecrit etmek sonucunu da verecektir. Bu yüzden adına lâyük gerçek bir sosyalist örgütün, her ne biçimde olursa olsun parlamento tuzağına düşmemesi gerekir. Elbette ki, «... burjuva parlamentosunda işçi sınıfına gerçek ten lâyük olan proleter devrimci gurup kurmak «zor» dur; sosyalist parlamentarlerin, burjuva parlamentarizminin alçaltıcı alışkanlıklarına yakalanmalarını önlemek ve bunların yığınları bilinçlendirme ve örgütlenme görevini parlamentonun üstünde tutmalarını

ve zamanlarını bu yoldaki çalışmalara hasretmelerini sağlamak «zor» çür.» (19)

Ancak, işçi sınıfının en devrimci, en yigit, en yetenekli ve en seçkin unsurlarını bağrında toplayabilen bir sosyalist parti bu «zor» görevin üstesinden gelebilir.

Ancak, emperyalizme karşı savaşın oportünizmle mücadeleden asla ayrılamayacağını kavrayan ve oportünizmi ezmek için mücadelelenin her biçimini vermeye kararlı bir sosyalist parti bu «zor» görevin üstesinden gelebilir.

Ve bizim koşullardaki ülkelerde ancak, ulusal bağımsızlık bayrağı etrafında, işçi-köylü beraberliği temelini kurarak bütün millî sınıfları anti-emperyalit anti-feodal cephe de millî demokratik devrimi gerçekleştirme uğruna toplamaya önayak olabilen bir sosyalist parti bu «zor» görevin üstesinden gelebilir.

Kısacası, ancak, bilimsel sosyalizmin ilkeleri etrafında çelikleşen bir sosyalist parti bu «zor» görevin üstesinden gelebilir.

S O N

(8) Ne Yapmalı?, Lenin, sayfa 32 Sol Yayınları.

(9) Ne Yapmalı?, Lenin, sayfa 27, Sol Yayınları.

(10) Sosyal Demokratların Çıkmazı, G. Söder, B. Qandt, F. Lager, J. R. Campbell, sayfa 19 Sol Yayınları

(11) Ne Yapmalı, Lenin, sayfa 137 Sol Yayınları.

(12) Selected Correspondence of Marx and Engels, sayfa 371, 1947

(13) Emperyalizm, Lenin, sayfa 16.17, Sol Yayınları.

(14) Selected Correspondence of Marx and Engels

(15) Selected Correspondence of Marx and Engels, sayfa 358-358

(16) Quotations of Chairman Mao Tse Tung, sayfa 252, Peking Edition

(17) Foundations of Leninism, Joseph Stalin, sayfa 123, International Publishers

(18) Devrim Stratejisi-Marksist Eylemin Çocukluk Hastalığı, Lenin, sayfa 113, Gün Yayınları.

(19) Devrim Stratejisi-Marksist Eylemin Çocukluk Hastalığı, Lenin, sayfa 138, Gün Yayınları.

Çin Kızıl Haç Derneğinin, Türk Kızılay Derneğine mektubu

Geçen ay içinde İstanbulda toplanan ve aldığı kararlarla gerici niteliğini ortaya koyan 21. Uluslararası Kızıl Haç Konferansı Çin Halk Cumhuriyeti tarafından boykot edilmiştir. Çin Halk Cumhuriyeti Kızıl Haç Derneği, Türkiye Kızılay Derneği Başkan Adalet Partisi Milletvekili Rıza Çerçel'e yazdığı mektupta, onu ve Kızıl Haç Yürütme Kurulunu Çin'in işlerine karışmakla suçlamıştır. Türk halkından ve kamuoyundan gizlenmek istenen bu durumu açıklıyor ve Çin Kızıl Haç Derneğinin Çerçel'e gönderdiği mektubun metnini yayınlıyoruz:

«Bay Rıza Çerçel,

Türk Kızılay Derneği Başkanı,

Kızıl Haç'ın Uluslararası 21. Konferansının Eylül ayında İstanbul'da yapılacağını bildiren mektubunuzu aldık. Mektubunuza ekli davetliler listesinde 700 milyon Çinli tarafından aşağılanan Çan Kai Şek haydut çetesi ve onun sahte «Kızıl Haç örgütü», de yer almaktadır. Amerikan emperyalizminin tahriki ile Uluslararası Kızıl Haç'ın Yürütme Kurulu tarafından girilen bu canice davranış, uluslararası konferansı kullanarak «iki Çin», meselesi yaratmak, Çin'in işlerine karışmak ve Çin'in egemenliğini çiğnemektir. Buna karşı duyduğumuz derin infialini belirtir ve bunu şiddetle protesto ederiz.

Herkesin bildiği gibi Çin Halk Cumhuriyeti Cenevre Sözleşmelerinin imzacısı, Çin Halk Cumhuriyetinin hükümeti de Çin Halkını temsil eden tek kanunî hü-

kümet ve Çin Kızıl Haç Derneği Çin'in tek ulusal Kızıl Haç örgütü ve Uluslararası Kızıl Haç Derneğinin tam üyesidir. Taiwan ili Çin toprağının ayrılmaz bir parçası, Taiwan'da mevzilenmiş Çan Kai Şek haydut çetesi Amerikan emperyalizminin süngülerinin himayesine sığınmış siyasi bir ceset ve onun sahte «Kızılhaç örgütü», de kimseyi temsil etmeyen ve Uluslararası Kızıl Haç kongresine katılmağa hiç bir hakkı olmayan bir örgüttür. Daha önce 1965'de yapılan konferansın yolumdan yürüyen Uluslararası Kızıl Haç Yürütme Kurulu yine Çan Kai Şek çetesini ve onun sahte «Kızıl Haç örgütünü», yine bir uluslararası toplantıya çağırma çabasındadır. Bu onun, 700 milyon Çinliye düşman olmağa devam ettiğini, isteyerek Amerikan emperyalizminin «iki Çin», oyununa isteyerek yardımcı olduğunu ve tamamiyle Amerikan emperyalizminin Çin'e karşı çıkan bir aracı halinde dönüştüğünü göstermektedir.

Bu nedenle, Çin Kızıl Haç Derneği Uluslararası Kızıl Haç Derneğinin 21. Konferansına katılmayı reddetmeğe karar vermiştir. Çin Kızıl Haç Derneği konferans da alınacak herhangi bir kararla kendini bağlı saymayacak veya herhangi bir yükümlülük altına girmeyecektir. 15 Ocak 1969 tarihli mektubunuz ve ekli konferansa çağırılanların listesi de bu mektupla birlikte iade edilmektedir.

Çin Kızıl Haç Derneği

20 Ağustos 1969

İktidarın terörü devrimci saflarda yılgınlık yaratmamalı

Praleter devrimcilerini iki militanı, Mehmet Cantekin ve Taylan Özgür'ün kaatilleri hâlâ bulunamadı. Polis-Savcılık mekanizması bu olayı da ağır ağır örgülmekte. Seçimler bahane edilerek bu işe bir sünger çekilmek isteniyor. Seçim sonrası da belli. Yeni kabine oyunları, koalisyon var mı, yok mu, kim ve kim olacak gibi sorularla bu iş uyutulacak.

Hafta içinde basın toplantısı düzenleyen Taylan'ın babası bir basın bildirisi yayınlarak şunları diyordu: «Oğlumu polis öldürdü. Bu kaatil polis mutlaka bulunmalıdır. Savcılar bu işi bizzat yürütmelidirler. Hattâ yardımcı olarak jandarma kullanılmalıdır. Aksi takdirde halkın savcılara olan güveni azalacaktır.»

Proleter devrimcilerinin öldürülmeleri önemli bir sorundur. Mehmet Taylan emperyalizmle mücadeleyi oportünizmle mücadele ile birleştirmiş yiğit devrimcilerdendi. Polis, hedef olarak, halkımızın önündeki devrimci adımın millî demokratik devrim olduğunu sa-

Deniz'in mesajı

Deniz Gezmiş tutuklu bulunduğu Sağmalcılar hapishanesinden mücadele arkadaşlarına aşağıdaki mesajı göndermiştir.

«Amerikan emperyalizmine karşı verdiğimiz kavgada tıpkı bizden evvel kilerde olduğu gibi hapishanelere de gireceğiz arkadaşlarımızda ölecek. Bu bizi yıldırılmamalı fakat her ölen kardeşimizin hesabını karşı devrimlerden ve baş sorumlu Amerikan emperyalizminin soracağız. Üstelik son olaylar bizim ne adar güçlü olduğumuzu ortaya koymuştur. Çünkü onların bizden ne kadar korktuğu ürktüğü ortaya çıkmıştır. Onlar için tehlike çanları çalmaya başlamıştır.

Bizim şimdiki durumumuz 946 lar. da 924 lerde daha ağır şekilde geçmiş ve onlar yılmamışlardır. Bu solun tarihi gelişim içindeki geçit noktasıdır.

Bundan böyle güçlerimizi merkezleştirip daha hazırlıklı ve daha sorumlu mücadele edeceğiz. Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için ileri!...»

vanan proleter devrimcilerini almıştır. Olayın iktidar - polis işbirliğinin sonucu olduğu açıkça ortadadır. Taylan'ın öldürüldüğü gün Deniz Gezmiş'in üniversite içinde polis komplosuna getirilmek istenmesi bu oyunun başka bir cephesidir. Halkın polise ve adliye-ye olan güveni sarsılmıştır.

Basın bu konudaki yayımlarını sınırlamağa başladı. İlhan Selçuk, Mehmet'in cenaze törenini anlatıyor Empertalizme, onun içindeki ortaklarına karşı savaş veren bir devrimcinin cenazesi feodal mütegalibe takımı tarafından kaldırılmıyordu. Ağa zulmü altında inleyen ve içinde buldukları durumun farkında olmayan bir grup insan kendi evlatlarına yarınları için savaş veren bir kişinin cezasını «komünisttir», diyerek kaldırmıyordu.

Savcılıkta ise durum oldukça karışık bir hal almıştır. İşbirliği mekanizması bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır. İlk olarak polise müracaat eden tanklara 20 kadar polis gösterilmiş ve asıl suçlu gizlenmiştir. Polis teşkilatı korkmaktadır. Başına dert açılacağından çekinmektedir. Onun için de savcılık-polis mekanizması arasında oyun sürüp gitmektedir. Polis, «ben suçluları adliyeye sevkettim, savcılık sorumludur», demekte; savcılıkta işleri bakanlığından gelen baskılar sonucu işi savsaklamaktadır. Tanıkların görevi savcılık mekanizmasını zorlamak ve asıl suçlunun kendilerine gösterilmesi üzerinde ısrar etmektedir.

Ajanslar ve basın kaynakları savcılığa yardımcı olmakta ve bir yığın ihbar haberi verip ertesi gün tezkip ederek işi iyice karıştırmaktadır.

Diğer taraftan siyasi partilerin tepkileri oldukça değişik olmuştur. TİP Genel Sekreteri Tarık Ziya Ekinci'nin radyo konuşması tahkikata uğrarken, Demirel olayı tasvip eder bir tutum içinde olduğunu belirtiyordu. Demirelin bu tutumu, faali meçhul tüm öğrenci cinayetleri karşısında işi uyutan beyanatlar veren iktidar - polis işbirliğini doğrulamaktadır.

Tarafsız (!) İçişleri Bakanı savcılığa bir yazı göndererek suçluların hemen (!) bulunmasını istemiştir. Bu yazıdan sonra neler olacağı merakla beklenmelidir.

Bu durumda ne yapmak gerekmektedir? Proleter devrimcilerini ilgilendiren esas soru budur.

Devrimci saflar bir yıl içinde altı şehit vermiştir. Bu oldukça büyük bir rakamdır. Üstelik siyasal iktidar, son cinayetlerini Konya, Kayseri ve Kanlı Pazar'da başvurduğu «halk galeyana geldi», şeklindeki kılıfa da gerek görmedin; bu cinayetleri doğrudan doğruya kendi adamlarına, fedailerine işletmiştir.

Ancak siyasî iktidarın bu pervasızlığı, devrimci saflarda yılgınlık yaratmamalıdır. Yılgınlığa düşerek devrimci mücadeleyi terketmek küçük burjuva unsurların yapacağı şeydir. Unutmamak gerekir ki, siyasî iktidar ve onun ağababaları emperyalistler, gelişen

devrimci mücadeleden korkmağa başlamışlardır. Fabrikalardaki grevleri, emperyalizme satılmış sendikacıların değil, proleter devrimcilerinin etkilediğini farketmektedirler. Köylerdeki toprak işgallerinde işbirlikçi politikacıların değil proleter devrimcilerinin etkili olduğunu bilmektedirler. Ve devrimcilerle işçi ve köylü kitleleri arasındaki devrimci bağın gittikçe kuvvetlendiğini görmektedirler. Bu gözlemler onları ürktürmekte, çileden çıkarmaktadır. Hırçınlıklarının, teröre başvuruşlarının nedeni budur.

Törere başvurmaları onların artan gücünü değil, büyüyen güçsüzlüklerini gösterir. O halde yılgınlığa kapılmanın gereği yoktur.

Siyasî iktidarın faşist baskılarını önlemenin çaresi ona boyun eğmek değil, onunla daha örgütlü daha bilinçli mücadele etmektir.

Diğer yandan terörün artışı karşısında telâşa kapılmak, sabırsızlanmak ve devrimci teorinin bize öğrettiklerini unutmak ta küçük burjuva yılgınlığının başka bir belirtisidir. Devrimciler basit bir öc alma duygusallığını, devrimci teorinin öğretilerine tercih etmezler. Proleter sosyalistleri devrimci, mücadelenin çeşitli biçimlerini reddeden oportünizme karşı amansız bir mücadele vermişlerdir ve vermektirler. Fakat onlar her mücadele biçiminin ancak şartları oluştuktan sonra başarı sağlayabileceğini de unutmazlar. Mücadelenin her safhasında ciddiyeti elden bırakmamak, atılan her adımda kararlı olmak zorundayız. Bu günkü mücadelemizin kitleleri devrimci harekete kazanmak olduğunu ve bunun herhangi bir mücadele biçimini reddetmek anlamına gelmeyeceğini bilmeliyiz.

Deniz harb okulu öğrencileri dâvası esastan bozuldu

Daha önce de Türk Solu'nda verdiğimiz gibi Karadeniz'e yaz tatbikatına giden Deniz Harb Okulu öğrencileri Sam-sun'da Amerikan üslerini gezmek istemişler, fakat «yasaktır», karşılığını alarak içeri sokulmamışlardı. Bunun üzerine gece şeflerine verilen bir temsilde, oyunculara üzerinde «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi özleyen Deniz Harb Okulu öğrencileri», yazılı bir buket vermişlerdi. Bu yurtseverce tepki üzerine yargılanan Hasan Çetin, Cemali Özgün ve Mahmut Özen adındaki öğrenciler üç ve birer buçuk ay hapse mahkûm olmuşlar ve okuldan kovulmuşlardı. Ancak Askerî Yargıtay nezdinde yapılan itiraz üzerine mahkemenin kararı Yüksek Mahkeme tarafından esastan bozulmuştur.

Zafer

Erdemir işçilerininindir

Sina Çıladır

EREĞLİ'den bildiriyor.

Ereğli Demir-Çelik işçileri, işverenin haklarını vermemekte direnmesi üzerine üçüncü kez grev silâhına sarıldı. İşçiler, Amerikalı - işbirlikçi patron ile işbirlikçi iktidarın kutsal ittifakının ürünleri olan çeşitli provokasyonlara, kamuoyunu yanıltıcı beyanlara ve ay-lardır sürdürülen tedhiş havasına rağmen mücadeleden yılmadılar. Erdemir işçilerinin mücadelesi, yaklaşan seçimler nedeniyle daha da çetinleşmişti. Seçim kampanyasının açılışına kadar, hiç değilse görüntüde işçiden, köylüden ve gençlikten yana gözükene siyasal yelpazenin solundaki örgütler, bu kez, Türkiye'deki sahte demokrasinin oy toplayabilme kurallarına uyarak bütün ilerici eylemlere sırt çevirmişler, emperyalizmin tez-gâhladığı baskı hareketleri karşısında susmuşlardı. Böylece Erdemir işçileri, Demir-Döküm'de, Yarımca'da, Tarsus'ta, Elbistan'da vb. Anayasal hakları için mücadele eden işçi ve köylü kardeşler gibi, proleter devrimcilerinin desteği ile çok zorlu bir mücadele vermekteler. Erdemir işçilerinin mücadelesinin, seçim kampanyası sırasında yoğunlaşmasının en olumlu yanı, sözde devrimci ama aslında statükodan yana çevrelerin gerçek yüzlerinin iyice ortaya çıkması oldu. Bu arada, Erdemir işçilerinin mensup olduğu sendikaların niteliğine bakarak, masa başında, işçilerin haklı mücadelesine dolaylı olarak sırt çeviren bilimsel tahlilcilerin (!) esami-leri de Erdemir işçilerinin mücadele günlüğüne geçti.

TÜRK SOLU ekibi, Erdemir işçilerinin, 29 Eylül'ü 30 Eylül'e bağlayan gece saat 24.00'te başlayan 3. grevcilerinin de içindeydi. İşveren, bütün baskı ve yanıltıcı olanaklarını kullandığı halde işçilerin mücadelesini kıramıyacağını anlayınca, yasalara aykırı olarak fabrikaya yiyecek maddeleri ile yatacak eşya depo etmişti. Ayrıca bir şaşkınlık örneği olarak nitelenebilecek şekilde, fiili olarak çoktan çökmüş bulunan A.B personeli ayrımını kullanmağa çalışmaktaydı. Grev uygulamasına geçildiği anda, işverenin, 4600 işçinin yasal haklarını nasıl kırmağa çalıştığını, grevi başlatan vardiyadan işçi Erol Eriş'in ağzından dinleyelim:

«Saat 24.00'de brev uygulamasına geçtik. Daha önceden işverenin fabrika içinde yatacak eşya ve yiyecek depo ettiğini öğrenmiştik. Arkadaşlarla hemen etrafı aramağa koyulduk. Yarım saat içinde 50 kişiyi enaz 15 gün besleyecek miktarda yiyecek ele geçirdik. Yiyecek maddeleri arasında peksimet, konserve, meyva ve sigara vardı. Hat-tâ semaverler, bardaklar, çay paketleri depo edilmişti. Yiyecekleri bulduğumuz yerlerde çok sayıda şezlong, yatak, battaniye de bulduk, bunların tümünü ana kapının önüne taşıdık... Diğer taraftan bazı müdürler ile yardımcıları ve işveren vekilleri fabrikadan dışarıya çıkmamakta direniyorlardı. Bunların bir kısmı A Personeli denilen işçi arkadaşlarımızdı. Ancak hemen söyleyeyim, Amerikanın düdüğünü öttüren patron gazetelerinin yazdıkları gibi, dışarıya çıkmamakta direnen A personeli arkadaşlarımızın sayısı çok değildi, tümü 50 kişi kadardı; onlar da müdürlerden baskı gördükleri için dışarıya çık-

mak istemiyorlardı. A Personelinin tümünü meydana getiren 1165 arkadaşımızdan 1000'i dışarıdaydı zaten. Biz, müdürleri ve yardımcılarını dışarı çıkarırken, fabrikanın içine üç kamyon dolusu silâhlı asker girdi. Yüksek Fırının çevresini kuşattılar. O sırada bir sivil, askeri üzerimize saldırtacağını söyledi. İçeride kalmak isteyenleri çıkarmayın, dedi. Biz hepimiz askeriz dedik. Arkadaşlar asker kardeşlerimize sevgi tezahüratı yaptılar. Hep birlikte «İşçi . ordu omuz omuza, diye bağır-dık. İçeriye bir yığın polis de girmişti. Polisler müdürleri koruyorlardı. Biz onları dışarıya çıkartmak isteyince polisler bize engel olmaya çalışıyorlardı. Askerler araya girdi, polislere çekilin dediler... Bir de şunu söyleyeceğim: Fabrikanın işvereni günlerdir bizim Yüksek Fırını mahvetmeğe çalıştığını-zı yayıyor, onlardan yana gazeteler de bunu yazıyorlar. Yazılanlar, söylenenler yalandır! Grevin başladığı gece fırının rolantiye alınması için yalnız biz değil, Sendika Başkanı bile kolları sıvayıp çalıştı. Biz işçiler Mayıs ayından bu yana süregelen mücadelemizde kimin bize karşı, kimin bizden yana olduğunu çok iyi öğrendik. Kanunlar hangi hakları bize tanıyor tek tek biliyoruz. Bizleri sömürenler, haklarımızı vermeyenler kimlerin adamlarıdır, kime yaslanıyorlar apaçık ortaya çıktı. Mücadelemiz haklarımızı almak için Anayasanın eksiksiz uygulanması! Mücadelemiz, halkımızı ortaklarıyla birlikte sömüren emperyalizmi kovmak için!»

İşçi Erol Eriş'in anlattıkları, Erdemir işçilerinin sürdürdükleri mücadelenin niteliğini açık seçik ortaya koymaktadır.

İşçiler yasalara uygun olarak grev uygulamasına geçtikleri an, fabrikayı boşaltmak istemişlerdir. Çalışmak isteyenlere hiç kimse engel olmamıştır. Yasalara göre, çalışmak isteyenler, grevin başladığı vakit fabrikayı terkettikten sonra kimliklerini kaydettirerek tekrar içeriye girmek zorundadırlar. İşveren, işçi nitelikli tüm unsurların dışarıya çıktıktan sonra tekrar çalışmak için içeriye girmeyeceğini bildiğinden, polisi de baskı gücü olarak kullanmak istemiştir. Ancak bu da suya düşmüş ve greve iştirak oranı yüzde 100 olmuştur.

Amerikalı işbirlikçi patron, gazetelere ilanlar vererek, işçi istekleri konusunda kamuoyunu yanıltma yolunu da tutmuştur. İşçilerin isteklerinin değer olarak ifadesi 2 yıl için 26 milyon lira olmasına rağmen, işveren bu rakamı 126 milyon lira olarak göstermiştir.

Ereğli Demir-Çelik Fabrikaları yurt ekonomisi içinde, yabancı ve işbirlikçi sermayenin egemen olduğu bir tekel durumundadır. Şirket, ihtiyacı olan yedek parçaları, yurt dışından gümrüksüz getirebilmektedir; bunun için özel bir kanun çıkarılmıştır. Ayrıca yurt dışından yassı mamül ithali yasaklandığından, Erdemir'de üretilen yassı mamülün fiyatı Şirketin kontrolündedir. Bütün bunlara rağmen kumpanyanın işçinin en tabii haklarını vermemekte direnmesi ve üstelik iktidardan açık yardım görmesi, Devletin asker ve polis kuvvetini işçiye karşı

kullanmak istemesi emperyalist sömürünün gücünü gösteren tipik bir örnektir.

Bu satırların yazıldığı gün (1 Ekim) Erdemir işçileri mücadelelerini bilinçli olarak sürdürmektedir. Amerikalı işbirlikçi patron bütün kozlarını kullanmıştır. Çok kısa bir süre içinde dizleri üstüne çökecektir. Ve zafer, işçi Erol Eriş'in söylediği gibi, Anayasal hakların alınması ve ortaklarıyla birlikte halkımızı sömüren emperyalizmin kovulması için savaşanların olacaktır!

Almanya'da seçimleri gerici parlamentarizm kazandı

28 Eylül'de Almanya'da yapılan seçimlerden tek kazançlı çıkan gerici parlamentarizm olmuştur. Amerikan emperyalizmine ve Almanya'da geniş yatırımlara sahip Amerikan sermayesine daha fazla uşaklık etmeğe çalışan iki parti de birbirine yakın oy sağlamıştır. Onlarla aynı paralelde olan üçüncü parti ise biraz gerilemiştir.

Gerici Kiesinger'in Hıristiyan Demokratlarının 242, reformist gözüküp Kiesinger'den daha gerici ve daha Amerikan uşağı bir politika izleyen Amerikan emperyalizminin maşalı memuru Brandt'ın Sosyal Demokrat Partisinin 224, niteliği belirsiz fakat gericilikte diğer ikisinden kesinlikle geri kalmayan Hür Demokratların 30 sandalye kazandıkları seçim Almanya'ya her hangi bir yenilik getirmemiştir.

Gittikçe gelişen ilerici akımlar ve demokratik öğrenci hareketleri karşısında, Filipin demokrasisine karşı bir alternatif olarak Amerikan emperyalizmi tarafından koltuk altında bulundurulmuş azgın faşist Milli yetçi (!) Demokratlar (!) ise, gerekli oy barajını aşip parlamento'ya girememiştir. Böylelikle, Almanyanın gerici yöneticileri göğüslerini gere gere Almanya'ca faşizm tehlikesinin söz konusu olmadığını (!) utanmadan söyleyebileceklerdir.

Kiesinger - Brandt sahte rekabetinin bu seçim sonuçlarından sonra aralarında anlaşarak, geleneksel Filipin demokrasisini sağlayabilmek için yeni seçim kanunu yapıp yeniden seçime gitmeleri uzak bir ihtimal değildir. (Böylece Filipin demokrasisi için aykırı bir olay olan üçüncü partiden parlamento dışında bırakılacaktır.)

Öte yandan, «Demokratik İlerleme Hareketi» adı altında seçimlere giren solcular, gerici parlamentarizmde daima egemen gücün emperyalizm olduğunu görerek, binde 6 oyla bir köşeye çekilmişlerdir.

Almanya'da bir değişiklik yoktur. Dolayısıyla Almanya'ya akmağa devam eden Amerikan sermayesi, sonunda Alman Markını da büyük bir buhranın içine atana kadar da bir şey olmasın ihtimal yoktur. Almanya'da belirleyici faktör, kapitalizmin önüne geçilmez buhranı olacaktır.

Bolivya'da Darbe

←DÜNYA OLAYLARI

1969 yılında bir çok ülkede darbe oldu. Bunların hepsi eski düzene oranla çok daha ileri bir düşünceyi temsil ediyordu. Lâtin Amerika'da, Afrika'da ve Orta Doğu'da ardarda gelen darbeler anti-emperyalist asker-sivil aydın kesimlerin yönetime el koyup, küçük burjuva reformizmini uygulamalarına yol açtı.

Bu darbe zincirinin son halkası bütün ilericilerin adını iyi bildikleri bir ülkede, Bolivya'da meydana geldi. Geçtiğimiz hafta içinde Cuma günü sabahı Bolivya silâhlı kuvvetleri yönetime el koyduklarını açıkladı.

Darbenin lideri Bolivya Silâhlı kuvvetleri başkomutanı General Alfredo Ovando Candia'ydı. Candia'nın adı ilk anda akla bazı şüpheler getiriyordu. Çünkü Candia, Amerikan emperyalizminin ileri karakolu durumundaki Bolivya'da 1970 yılında yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılacağını açıklamıştı. Ayrıca General Candia, geçen hafta içinde siyasi rakipleri tarafından, seçim kampanyasında kullanılmak üzere, Bolivya'da geniş yatırımları bulunan bir Amerikan petrol şirketinden para aldığı için suçlanmıştı. Candia, bu suçlama üzerine görevinden istiaf etmiş, ancak devrik cumhurbaşkanı Salinas bu istifayı kabul etmemişti.

Ancak Candia başa gelir gelmez ilk iş olarak 1955'den beri yürürlükte bulunan Petrol Kanununu ulusal çıkarlarla bağdaşamadığı gerekçesi ile yürürlükten kaldırdı. Yeni askerî yönetimin ikinci uygulaması ise sendika kurma ve grev yapma hakkını kısıtlayan çalışma kanunu da kaldırmak oldu. General Candia, işçilerin demokratik haklarının teslim edileceğini açıklıyordu. General darbe için uygun ortam yaratan çinko işçilerinin grevi hakkındaki görüşlerini de belirterek, 20000 işçinin hakkının en kısa zamanda teslim edileceğini ve ücretlerin artırılacağını bildiriyordu.

Askerî yönetim üçüncü bir kararıyla da sosyalist ülkelerle o güne kadar kesik ya da gevşek olan ilişkilerin yeniden ve daha güçlü bir biçimde kurulacağını açıklıyordu.

Bolivya'nın yeni yöneticileri yönlerinin SOL MİLLİYETÇİLİK olduğunu açıklıyorlardı.

Fakat hükümetin açıklanan iki yeni kararı kafaları bulandırmıştır. Bu kararları açıklayan General Candia, yeni hükümetin Amerika ile iyi ilişkiler kurulmasına büyük önem verdiğini söylemiştir.

Ovando Candia, Bolivya'daki petroleri işletmekte olan Gulf Oil Şirketini de devletleştirmeyi düşünmediklerini belirtmiştir.

Bu son iki karar, darbecilerin emperyalizme ilişkilerini kopartıp kopartmama konusunda kesin bir tavır alamadıklarını göstermektedir. Bu yıl içinde meydana gelen diğer darbelerin önderliğini yapan küçük burjuvalar gibi Bolivya'dakiler de iki alternatif karşısında. Ya emperyalizme dayanacaklar ve eski düzeni sürdürecekle, yarı bağımlı bir devlet olmaya devam edecekler; ya da halk yığınlarına dayanacaklar ve gerçekten ilerici, anti-emperyalist bir yol izleyeceklerdir. Birinci yol çok kolaydır, fakat sonu da çok kolay ge-

lir. İkinci yol ise, zahmetli fakat o derece de tutarlıdır.

İkinci yolun seçilmesi halinde, emperyalizmin ileri karakolu olma durumuna son verilmesi, Amerikan emperyalizmi ile bütün ilişkilerin feshedilmesi, yabancı şirketlerin kapı dışarı edilmesi ve bütün yabancı üslerin kapatılarak, hızlı bir toprak reformu ve sanayileşme uygulamasına geçilmesi gerekir. Bu yolda yürünebilmesi için geniş halk kütlelerine dayanılması yeterlidir.

Çekoslovakya'da meydana gelen değişiklikler

«Sosyalizmde reform», «İnsancıl sosyalizm», gibi sloganlarla ortaya çıkarak Çekoslovakya'da Marksist-Leninist teoriden sapmanın ötesinde bir karşı-devrim hazırlama çabası.

Güler yüzü «Liberal bir Sosyalizm», in!

na girişenler Çekoslovakya Komünist Partisinden tasfiye ediliyor.

Marksist - Leninist teoriye sırt çeviren, «Liberal sosyalizm» gibi adının dahi, kapitalizmin niteliğini ortaya koyabileceği, kapitalizmin geriye dönüş şartlarını hazırlamaya yönelmiş bir dizi tedbir olarak Çekoslovakya gençliğini, çağdaş kültür emperyalizmiyle karşı karşıya bırakan Dubçek ve çevresi, Çekoslovakya Komünist Partisi Merkez Komitesinin son toplantısında buldukları görevlerden alındılar.

Emperyalizmin bütün sosyalist ülkelerde sahneye koymak istediği karşı-devrim oyununun bir sahnesi olarak ortaya çıkan «Çek Baharı», (Batılı kaynakların Dubçek ve avanesinin aldığı bir dizi tedbirlere verdiği isim) emperyalist dünyada geniş yankılar uyandırmıştı. Sosyalizmi insanlık dışı bir düzen, sosyalist liderleri o ana kadar gözünü kan bürümüş katiller olarak gösteren emperyalist basının gözünde Dubçek aniden bir hürriyet kahramanı, Çekoslovakya ise bir cennet olarak ortaya çıktı.

Bu durumdan güç alan emperyalizmin Çekoslovakya'daki ajanları karşı devrimi sahneye koymak için harekete geçtiler. ...Olayın geri alanını herkes biliyor. Çek halkının kahramanca (!) direnmesinden söz eden, ağıtlarla dolu sözler ve yazılar günlerce emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkeleri inletti. Türkiye'de polis öğrenci yurtlarını basar, genç öğrencileri yataklarından çıkartıp yurt penceresinden aşağı atarken, altıncı filoya karşı gösterilerde anti-emperyalist gençlik, kurşunlanırken susan satılmış kalemler, «Olmaz böyle şey», diye başlık attılar. İstanbul'daki evlerinde oturup, kafayı çeken

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Yunanistan'da patlak veren anti-emperyalist akımı boğmak için iş başına getirilen Kara Albaylar cuntası emperyalist ülkelerin aydınları arasında bile geniş tepkilere yol açmaktadır. Son olarak emperyalizmin araçlarından biri olan Avrupa Konseyinin Siyasî Komitesi hazırladığı raporda Yunanistan'daki anti-demokratik yönetime dikkati çekmektedir. Raporda, faşist cuntanın «her ne pahasına olursa olsun», iktidardan uzaklaştırılması istenmiştir.

■ Baas Partisinin sol kanadı tarafından yönetilen Suriye'nin Cumhurbaşkanı Nureddin Attası, Kore Halk Cumhuriyetine (Kuzey) gitmiştir. Emperyalizme karşı izlenecek ortak siyaset konusunda temaslarda bulunacak olan Attası, Kore Halk Cumhuriyetini ziyaret eden ilk Suriye Cumhurbaşkanıdır.

■ Brezilya'daki gerilla hareketi karşısında aciz kalan faşist generaller son ça-

re olarak cezaları arttırmıştır. Her çeşit siyasi suçun cezasını artıran yeni kanunla insan hakları ve temel güvenlikler yok edilmektedir. Yeni kanun en olağan suçlar için bile idam cezası koymakta, idam cezasına karşı temyize başvurabilme imkânını ortadan kaldırmaktadır.

■ Hiç Bir Bloka Bağlı Olmayan Ülkeler 1970 yılı başında Afrikada Tanzanya'nın başkenti Dar-es-selam'da bir toplantı yapacaklardır. Birleşmiş Milletler toplantısına katılmak için New York'da bulunan Üçüncü Dünya ülkelerinin temsilcilerinin kararlaştırdıkları toplantıda emperyalizme ve ırk ayırımına karşı ortak bir cephe kurulmasına çalışılacaktır. Öte yandan, Rabat toplantısının baş sabotajcularından Pakistan, çeşitli emperyalist paktlara üye olduğu halde hiç bir bloka bağlı olmayan ülkeler toplantısına katılmak istemişse de bu isteği reddedilmiş ve toplantıdan kartılmıştır.

muhabirler, Prag mahreçli haberler yazıp Çek halkının kahramanca (!) direnmesini anlattılar.

Son olarak da Çekoslovakya Komünist Partisi Merkez Komitesi geçen Perşembe ve Cuma günü yaptığı toplantının sonunda alınan kararlarla karşı - devrimcilere karşı açık savaş açtı. Parti Merkez Komitesinin Pazartesi günü açıklanan kararları ile Dubçek Partisi Prezidyumundan azledildi. Ayrıca Ulusal Meclis başkanlığından da alındı. Onun baş yardımcısı Jozef Smirskovski de hem Merkez Komitesi üyeliğinden, hem de Halk Meclisi başkanlığından uzaklaştırıldı. Oldrich Černik hükümetindeki, gericiilerin de tasfiye edilmesi için hükümet istifa etti ve yeni kurulan hükümette Dubçek çevresine yer verilmeyi reddetti.

Parti Birinci Sekreteri Gustav Husak, son yaptığı bir açıklama ile bütün parti üyelerinin kimlik kartlarının yenileneceğini bildirdi. Bu açıklamaya göre, yeni kimlik kartları dağıtılırken, üyenin ideolojik eğilimlerine, parti çizgisinde bulunup bulunmadığına da dikkat edilecek.

Böylece Çekoslovak Komünist Partisi yeniden kendini derleyip toplamakta ve emperyalizmin desteklediği karşı devrimcilerin verdiği zararı gidermeğe çalışmaktadır.

Libya

anti-emperyalist

yolda bir adım daha attı

1 Eylül'den bu yana hızla anti-emperyalist tedbirler alan Libya'nın yeni asker-sivil aydın yönetimi, son olarak ülkedeki büyük Amerikan üssüne de el koymuştur. Bilindiği gibi Libya'da Amerikan ve İngiliz askerî üsleri bulunmaktadır. Libya'nın gerici kralı İdris bir taht karşılığında İngiltere'ye Tobruk ve El Adem'de, Amerika'ya da Trablus yakınında üsler vermişti. Bu üç üs içinde en büyüğü Trablus'a on kilometre yakınındaki Wheelus üssüdür. Amerika'nın Libya'daki petrol şirketlerini korumak için orada bulunan üs, halkın desteklediği askerî darbe karşısında hiç bir şey yapamamıştır. Libya'nın askerî yöneticileri darbeden sonra üsden uçuşları uzun bir süre yasaklamışlardır.

Uçuşun serbest bırakılmasından sonra bu üstün bir Amerikan uçağı ile eski rejimin bir kalıntısının Malta'ya kaçırılması Libya'nın yeni yöneticilerine ne kadar anti-emperyalist olduklarını ortaya koyma fırsatını vermiştir. Amerikan sözcüsünün de üstü kapalı olarak itiraf etmek zorunda kaldığı gibi Libya'nın yeni yöneticileri Amerikanın muhalefetine rağmen bu fırsatı değerlendirerek üstün denetimine el koymuştur.

Üssün denetimini iki kurul gözetmektedir. Bunlardan biri üsdeki faaliyetleri denetlemekte, diğeri ise üsse gelip giden uçak, eşya ve personel işleriyle ilgilenmektedir. Libya hükümeti bu konudaki açıklamasında, böylelikle egemenlikle bağdaşmayan bir durumun son bulduğunu belirtmektedir.

Libya başbakanı Mahmut Süleyman El Mağribi de, İngiltere ve Amerika'nın bu ülkede üs buldurmasına imkân veren anlaşmaların süresi dolduktan sonra yenilenmeyeceğini tekrarlamıştır.

Böylelikle Libya, anti-emperyalizme giden yolda bir adım daha atmıştır. Bu akımı güçlendirmek ve ona gerçekten sahip çıkacak halk kütelleri ile bağ kurabilmesi için şimdi de toprak reformunun yapılacağı gün beklenmektedir.

1917 yılında başarıya ulaşan ilk sosyalist devrim gerçekleştirildiğinde, ortada dışından tırnağına kadar silahlanmış emperyalist ülkeler, onların ezdiği ve sömürdüğü halklar ve uluslar dışında, dünya siyasetine yeni bir unsur katılıyordu: **SOSYALİST BİR DEVLET**. Lenin önderliğindeki devrimci Rus proletaryasının gerçekleştirdiği Sosyalist Rusya ve daha sonra Sovyetler Birliği uzun bir süre yalnız kaldı. Emperyalist ülkelerin proletaryası ile ezilen ve sömürülen ulus ve halklar tarafından desteklenen Sovyetler Birliğinin yalnızlığı otuz sene kadar sürdü. İkinci Dünya Savaşının sonunda dünyanın dengesi değişti ve emperyalizm üstüste yediği darbelerin karşısında her geçen gün bilinen diğer ülkelerin proletaryası yeni devrimleri gerçekleştiriyordu.

1949 dünya tarihi açısından önemli bir tarihtir. 1 Ekimde 1949'da Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşu emperyalizme karşı indirilen en ağır darbedir. Böylelikle dünya nüfusunun dörtte biri emperyalizmin etki alanı dışında kalıyor. Emperyalizmin yüzyıldan fazla bir süredir alabileceğine sömürdüğü kaynaklar uçup gidiyordu.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında bütün dünya bir «Çin mucizesi»nden söz ediyordu. Emperyalizm tarafından alabileceğine sömürülmüş, esrar gibi alışkanlıklar aşılacak devrimci eylemin dışında tutulmuş, çalışılmamış, bütün bunlar etkisiz kalınca da Çan Kai Şek gibi bir satılmış aracılığıyla boğulmuş, çalışılmamış, o da yetmemiş bilfiil Amerikan emperyalizminin aracı Pentagon'un askerleri tarafından durdurulmuş, uğraşmış, fakat Çin halkının devrimciliği bütün engelleri silip süpürmüştü. Yeni Çin ve yöneticileri ellerindeki olanakları değerlendirirdiler ve açlık ve sefalet diyarından binlerce megatonluk atom bombası patlayabilecek kadar teknolojiye ilerlemiş, ileri bir sanayi kurma yolunda bir toplum yarattılar.

1 Ekim 1969'da Çin Halk Cumhuriyeti kuruluşunun yirminci yıldönümünü kutlarken, Çin artık emperyalizme karşı savaşan ulusların en büyük desteklerinden biri olmuştur.

Devrimin 20. yıldönümünde ÇKP ve Çin halkının önderi Mao Tsetung şu dilettiği yayınlamıştır:

Çin halkı, emperyalistlere karşı savaşan Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının davasını

kutsal bir dava saymakta, bütün anti-emperyalist savaşları sonuna kadar desteklemekte, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarına büyük bir sempati ve sevgi ile kuvvet vermektedir. Çin halkı bütün anti-emperyalist savaşları desteklediği gibi, sömürgecilere karşı çarpışan tüm dünya halklarını da desteklemektedir.

Çin Halk Cumhuriyeti kurulduğunda onu tanımak için özel bir özen gösteren uşak ruhlu Çan Kai Şek'in adasını ve orada baskı altında tutulan insanları tüm Çin halkının temsilcisi olarak görme çabasında olan bütün emperyalist güçler Çin'in çok kısa bir süre içinde gerçekleştirdiği başarıların ışığında onun ihmal edilemeyeceğini görmüşlerdir.

Önce İngiltere, ondan sonra Fransa C.H.C.'ni tanımışlar ve onun ardından da bütün emperyalist ülkeler de Çin'e diplomatik ilişkiler kurabilmek için çeşitli yollara başvurmuşlardır.

Çin konusunda yalnız kalan Amerikan emperyalizmi, en aziz ortaklarının dahi kendisi bu konuda yalnız bırakılması karşısında, çeşitli yollardan denetimi altına aldığı geri bırakılmış ülkelerin Birleşmiş Milletlerdeki oyları ile Çin gerçekliğini bir süre daha dünya siyasetinin dışında bırakmağa çalışmaktadır.

Emperyalizm, diplomatik oyunların dışında da Çine karşı çeşitli provokasyonları sürdürülmektedir. Çan Kai Şek'in kendisine hayatı ile sınırlı olarak bağışlanmış adaları bağımsız ilan etmeğe çalışması, gerici Dalay Lama yönetimi altındaki Tibet'te ayaklanma çıkartma çabası, emperyalizm tarafından ulus gerçekliğini dikkate alınmadan çizilen sınırların Hindistan tarafından savunulması gibi olaylarla Çin Halk Cumhuriyetine baskı yapılmaya çalışılmaktadır.

Ancak gericiilerin bütün bu oyunları sökmemiş ve Çin Halk Cumhuriyeti Büyük Proleter Kültür ihtilalini de gerçekleştirecek kendi iç birliğini sağlamış, kendi içindeki sapmaları tasfiye etmiş olarak 21'inci yılına girmektedir.

Geçen hafta içinde bütün Çin'de kutlanan 20'inci kuruluş yıldönümünü şenlikleri Çin halkının bütün dünyada anti-emperyalist mücadele veren halklarının yanında olduğunu ortaya koymasına imkân sağlamıştır.

İsveç'ten mektup

Erol Çurmak

Dostlarım,

Nicedir yazamadım sizlere. Çok şey vardı oysa yazacak. Bir Türk olarak, insan olarak ve insanların iyi günler görmesi uğrunda çabalayan devrimciler olarak yazmamız gerek.

Gelin görün ki, insan he dediğinde eli varmıyor. Vakit olmuyor desek boş. Nedir o halde bu boşluğun anlamı? Yanıtlayabildiğim kadarıyla yurdumuzda ve yurt dışında olayların gelişmesindeki baş döndürücü hızı ayak uyduramamak deyip geçeyim istiyorum.

Türkiye'de ilaç rezaleti aktüel oldu son günler. Aynı günlerde aynı konu burada İsveç'te de aktüeldi. Sosyal Demokrat hükümet uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra aklını başına topladı, tüm ilaç sanayiini «kamulaştırmak» kararı aldı. Karar 1970 yılının ortalarında tam uygulanmış olacak; şimdiden ünlü ilaç fabrikalarının birkaçına durum bildirdi, ön uygulama dönemine girildi.

Bizde olduğu gibi başıbozukluk söz konusu değildi oysa. Basit bir müskemin almak için doktora gitmek gerekemekteydi. İlaç diye su satın almak düşünülemezdi bile. Ve son olarak özel sektörün bu daldaki üretimi geniş çapta ithalâta dayanmamaktaydı. Pharmacia, Kabi, Astra gibi İsveç ilaç yapıcılarının yanısıra Bayer, Hoechst ve diğerleri genel üretimin ancak % 20 sini kontrol edebiliyorlardı.

Oturup bir bir bunları duyurmakta yarar görerek çalışmalara başladım. Öyle ya, sosyal adalet cart curt savuran gayri millî iktidarımızın halkın en zaruri ihtiyaçlarının sömürülmesinde seyirci kalmaları ya da teşvik edici rol oynamaları nasıl sineye çekilebilirdi ki?

Aynı günler Türkiye'den bir kitap ve bir rapor sureti... Bir sağlık raporuydu bu. Şadi Alkılıç'ın 25.4.1969 günü Haydarpaşa Numune Hastanesinden aldığı Sağlık Kurulu raporu... Hipertansiyon, Adriel Gallop, Hiperklostretinemi vb. gibi tıbbî terimlerle dolu... Şadi Baba'nın yüreği dayanamıyor, ha durdu ha duracak. Bu durmak üzere olan koca yüreğin sahibinin başından geçenleri yenilemek istemiyorum burada. Adalet tarihine kapkara bir sayfa daha eklediler bizim ADALET PARTİLİ'ler.

Bu yürek denen nesne nasıl şeyse herşeye dayanamıyor. Şadi Baba'nın yüreğinde ki sancılar beş bin kilometreyi aşmış «Sağlık Raporunun», ve «Şadi Alkılıç Dâvası'nın» satırları arasından süzülüp akıyor insanın içine. Gönleşmiş olmadıkça bu yürek dayanamıyor bütün bunlara.

Üç-beş arkadaş kafa kafaya veriyoruz. Kurtaralım diyoruz. Ama nasıl? Kaç kişiye biz buracı? Stockholm'de işçisi, öğrencisi aydını 800 kadar. 800 yürek eder bu. Üstelik masa başlarında yüzlerine kan oturana dek, sesleri kısılana dek bağıra çağıra tartışan, itişen-kakışan «Türkiye'yi kurtarmak isteyen» en azından 100 yiğit te hesaba katılmalı. Ne yürek var bunlarda, herbiri «On»a bedel der duyan.

Geçenlerde sayın Türkkaya Ataöv açıkladı da öğrendik, Türk hukuk tarihi yeni bilim-

sel bulgularla bildiğimizden daha gerilere gidip dayandı. «Türkiye bir Hukuk Devletidir», herşeyden önce. İmanımız tam.

«Türkiye'deki Anti-Demokratik Kurumlarla Mücadele Komitesi», dedi bir dost; kurdu. Kollar sıvandı: Şadi Alkılıç olayı «Türkiye'deki anti-demokratik uygulamaların tek örneği değildir», denildi. Mustafa Suphi'lerle başlayan ve Taylan Özgür'lerle bitmeyen faşist baskı ve terörün kurbanlarından biridir Şadi Baba denildi. Ve o halde «Türkiye'nin demokrasisi için savaş kutsal bir ödevdir», ce birleşildi.

Ertesi gün Deniz Gezmiş'imizi de bu faşistlerin ellerine teslim ettik...

Nasıl dayanır bu yürek? Nasıl taşmaz, nasıl patlamaz?

Yunanlılar da var burada. Onlar da işçi, öğrenci ya da aydın. Örgütleri var, didiniyorlar. Teodorakis Orkestrası gelecekmış, biletlerini getiriyorlar bize; satın, yardım edin diyorlar... Peki diyoruz. Niko'nun gözleri sevinçle ışıltıyor. Tipik Yunanlı şivesiyle konuşuyor. İsveç Teodorakis'i tanıyor, çok kişi gelecek konsere, çok paramız olacak bu kez diyor ve ekliyor (En befrîelse kamp ar pa vâg) bir kurtuluş savaşı yaklaşıyor...

Onlar bizden fazlalılar. Onların arasında bir koca yürek bazen «bin»e bedel... Onlar bizden 22 yıl sonra başlatmışlardı kurtuluş savaşlarını... Churchill telgrafın başında «Tamamiyle bir sömürgeci ayaklanma olarak düşünmeliyiz ve bastırmalıyız», diyordu Pire'deki kumandanına EAS ve EAM emperyalizm canavarıyla başbaşa kahyordur...

Bugün onlar haklı dâvalarını duyurdular İsveç halkına. «Komiteén För Greklands Demokrasî», (Yunan Demokrasî Komitesi) İsveç halkından destek görüyor.

Biz, Türkiye'deki demokrasinin neme nem şey olduğunu seremedik gözler önüne.

1967 ağustosunda İsveç televizyonunun tanınmışlarından Güneş ve eşi Barbro Karabuda'lar bir röportaj gezisi nedeniyle bir süre kaldıkları Türkiye'den çıkamıyorlar... Hani şu ANT dergisinde Endonezya katliamının nedeni olarak «Millî demokratik cephe»yi gösteren ünlü gazetecimiz...

İki gün önce televizyonda yine aynı aile boy gösterdi. Yine çıkamıyorlarmış. İlgililer «görülen lüzum üzerine», alkoymuşlar.

1967 ağustosunda 16 yürek bir araya gelip

bu kanunsuzluğu, bu anti-demokratik uygulamayı protesto amacıyla Stockholm Türk Büyükelçiliğine yürüyorlardı... Elçilik ajanları yol boyunca arabalarıyla bu küçük topluluğun her ferдинin fotoğrafını almak sevcasındaydı... Karabudalar Çıktılar geldiler. Geçmişolsuna gidildi... Şadi Baba özgürdü o günler. Derken Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulu'nun 29 Haziran 1968 tarihli kararıyla alıverdiler Baba'yı tekrar içeri...

Gittik Karabudaları gördük. Yardım istedik. Kurtaralım dedik. Tanımıyorlardı Şadi Alkılıç'ı. Oluruna verdik, tanınmaları için elimizdeki gazeteleri dergileri gönderdik, tanıdılar... Tanındılar da ne oldu sanki? Hiç tanımadılar bile. Yattılar kulaklarının üzerine... Ve Türkiye'yi kurtarmak üzerine nutuklar sürüp gitti. Gırtlığa dek kızarak, nefesleri kısılana dek sürüp gitti bu. Oysa birşeyler yapılabilirdi. Çevreleri vardı, paraları vardı; Türk halkının sahip olmadığı daha neleri vardı... Ama Türk halkının yüreğindeki sızıldılar onların yumuşak ve etli yüreklerinin sert çuvarını aşamıyor olmalıydı...

Bugün, «İsveç Dışişleri Bakanlığı bizim serbest bırakılmamız için yardım etmelidir», diyen bu yürekler zamanında milyonlarca Türkün ızdırabını duyarak ve de Türkiye'nin demokrasisini amaçlayarak kendilerini yorsalardı bütün bunlar olur muydu? Biz yine de Türkiye'nin demokrasisi sorununu bir bütün olarak alıp «Gerçekten demokratik ve bağımsız bir Türkiye», diyoruz.

Evet biz Türkiye'nin demokrasisinin neme nem şey olduğunu seremedik gözler önüne. Bizim aydınlar yetiniyorlar bu kadarıyla. Ama akıllanacaklar.

Görüyorsunuz dostlarım, dert çok. Bunca derdin arasından ayıklama da olmuyor. İlaç sorunu diyorsun, tam bağımsız gerçekten demokratik bir Türkiye çiyorsun... Hepsi birbirine bağlı. Türk Solu'nda Berlin'de çıkan KURTULUŞ'un eleştirisini okuyorum içim sızlıyor yine. Kurtuluş adını ben koymuştum. 50 yıl önceki kurtuluşun devamı olsun diye. Arkadaşlar hızlı bir gelişme içindeydiler, gerçekleri çok iyi görmeye başlamışlardı. Düşüncüğümüz olmadı. Bugün hani bir lâf daha etsem hain ilân edecekler diye korkuyorum. Düne kadar aklımıza gelmezken «Küçük burjuva» olduk zati. Bakalım yarın neler olacak. Yeter ki bu yürek dayana.

Türk Solu'nun Tükenmiş olan

1. CİLDİ ÇIKTI

Ödemeli isteyiniz. Fiyatı 50 TL.

2. Cilt tükenmek üzere. 35 TL.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi : Yüksel Baskı :

Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel. : 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA-ME-DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa Uçak : 80 TL., Amerika Uçak : 170 TL., * İlan San. : 20 TL., Yayın İlanları yüzde elli indirimlidir.